

İnşirâh

**BAŞAKŞEHİR M. EMİN SARAÇ
ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ YAYINIDIR**

M. Emin Saraç İmam Hatip Lisesi Adına Sahibi

Vedat KARABAYIR

Genel Yayın Yönetmeni

Nabi KÜÇÜK

Yayın Kurulu

Ezgi Ceren
M. Faruk KARAGÖZ
Esra YILMAZ
İrem Ezgi AKSU
Eda AKPINAR
Ceylan YALAP

Yönetim Merkezi

Başakşehir 1. Etap Başak Mahallesi
G409 Sokak No: 1 Başakşehir / İSTANBUL
Tel: 0212 485 13 45 Belgegeçer: 0212 485 13 46

Bütün Yayın Hakları
M. Emin Saraç Anadolu İmam Lisesine aittir.
Önceden izin alınarak, yazılardan
alıntı yapılabilir.

Baskı / Tasarım

Erkam Matbaası / Erkam Grafik
www.erkammatbaasi.com

2015

Yeni İnşirahlar Bekleyen Âleme Selam Olsun,

“İnşirah” kelimesi açma, açılma anlamlarına geliyor. Okul dergimize isim ararken çok düşündük. Şimdiye kadar hiç kullanılmamış bir isimle, dergicilik hayatına merhaba diyelim dedik. Yaptığımız araştırmalarda, ulusal ve yerel bazlarda dergicilikte bu ismin kullanılmadığını gördük. Kainat kitabımızda bu isimde bir surenin oluşu, ilham kaynağımız oldu.

Her yerde yeni inşirahlara ihtiyaç var. İlk önce kalpler açılır, sonra o kalplere giden yollar açılır. İşte, elinizde tuttuğunuz bu inşirahtaki cümleler, kalplere açılan kapılardır. Kalbimizi, kalbinize açtık. Gençlerimizin tertemiz ifadeleriyle, edebiyat sofrasını donattık, sizleri bu sofraya buyur ettik.

Dergi, denilince Üstâd Cemil Meriç’in dergiciliğe dair sözlerine kulak vermek gerekir: “Dergi, hür tefekkürün kalesi. Dergi, bir zekalar topluluğunun eseri. Bir neslin vasiyetnamesidir dergi, daha doğrusu mesajı. Kapanan her dergi, kaybedilen bir savaş, hezimet ve intihar. Bizde hazin bir kaderi var dergilerin, çoğu bir mevsim yaşar, çiçekler gibi. En talihlileri bir nesle seslenir. Eski dergiler, ziyaretçisi kalmayan bir mezarlık. Anahtarı kaybolmuş bir çekmece. Sayfalarına hangi hatıralar sinmiş, hangi ümitler, hangi heyecanlar gizlenmiş, merak eden yok...”

Üstâd Cemil Meriç çok güzel özetlemiş dergicilik uğraşısını. Bu Ülke, adlı eserinde dergiciliğe genel olarak değinmiş ama okul dergiciliğinden bahsetmemiş. Okul dergileri, ulusal ve yerel diğer dergilere göre daha mütevazı, daha sınırlı... Unutmamak lazım ki her şey okul dergilerinde başlıyor. Meşhur yazar ve şairlerimizin hatıralarını incelediğimiz zaman, birçoğunun, ilk yazılarının okul dergilerinde yayımlandığını görüyoruz. Okul dergisi, geleceğin yazarları ve fikir adamları için, kelimenin tam anlamıyla bir mekteptir. Yazarlık burada öğrenilir. Yazı adına ilk özgüven denemeleri burada kazanılır. Bu yüzden, “İnşirah” ımayı çok önemsiyoruz. Temenni ediyoruz ki, geleceğin usta kalemlerinin yetişmesine ortam sağlamış olalım. Okul Müdürümüz Vedat KARABAYIR’a, dergimizin çıkarılabilmesi amacıyla verdiği her türlü destekten dolayı teşekkür ediyorum. Dergimiz için yazı veren, fikiryatlarını bizimle paylaşan yavrularımızı yürekten kutluyorum. Gayretlerinin, diğer sayılarımızda da artarak devam etmesini diliyorum. İnşirah’ın kapısı, bütün ailemize (M. Emin Saraç İHL öğretmenleri, öğrencileri, velileri) açıktır. İnşirah’a, sözün yegane sahibinden, hayırlı ve uzun bir ömür diliyorum.

NABİ KÜÇÜK

EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

Değerli Dostlar,

“İNŞİRÂH” dergimiz, ilk sayısıyla sizlerle...

“Öğrenciye değer, veliye güven veren okul” anlayışıyla eğitim veren okulumuz, misyonuyla, vizyonuyla idari kadrosu ve öğretmen kadrosuyla, özel okul şartlarını aratmayacak fiziki yapısı ve hijyeni ile ülke çapında adından söz ettiren, örnek bir eğitim kurumu halini almaktadır. Okulumuzun eğitim kalitesini daha da artırmak için her geçen gün gayret içerisinde çalışmaktayız.

Bir okulda öğrenciler; güzel ve anlamlı bir dünyaya inanmalı, geleceğe umutla bakabilmelidir. Okullar; vicdanın, merhametin, tevazunun, kanaatin; ilmek ilmek işlendiği mekanlar olmalıdır. Bizler, M. Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi ailesi olarak, bu kaygıyı iliklerimize kadar hissediyoruz. En büyük şiarımız; edebli, ahlaklı, küçüğünü büyüğünü tanıyan, haddini hukukunu bilen, özgüven sahibi nesiller yetiştirmektir.

M. Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi ailesi olarak; okulumuzdan eğitim alan her ferde, saygımızı hep taze tutuyoruz. Öğrencilerimiz için, ilgi odaklı bir ortam tesis etmeye,

bilgiye ve hikmete talepkâr olan nesiller yetiştirmeye gayret ediyoruz. Kültürlü bir gelecek imar etmek için ısrarla çalışıyoruz. Bizler; yaşamın sırrına ermek isteyen, bilgili, görgülü, kültürlü ve edepli nesillerle yolumuza devam etmeye adadık kendimizi. Yaşayan ve yaşatan bir eğitim anlayışına sahibiz. Yeryüzüne gelen her insan, kar tanesi gibi özeldir. Kadromuzla; eşsiz ve ihtişamlı vasıflarıyla insanlık denizinde iyiliğin temsilcisi olan nesiller yetiştirme yolunda adanmış ruhlarız.

M. Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi ailesi olarak amacımız; ders programının yanında, öğrencilerimizde güven ve sorumluluk duygusu geliştirmek, yeni ilgi alanları oluşturmak ve öğrencilerimize beceriler kazandırmaya yönelik; bilimsel, sosyal, kültürel, sanatsal ve sportif alanlarda eğitim öğretim faaliyetleri sürdürmektir.

Öğrencilerimizi; çevresindeki toplumsal sorunlarla ilgilenebilen ve bunların çözümüne katkı sağlayabilecek nitelikte projeler geliştirebilen, uygulayabilen insanlar olarak hayata hazırlıyoruz.

“Ekolojik Okul” konseptine uygun olan okulumuz, şehrin gürültüsünden uzak, tertemiz havası ve çevresiyle, en değerli varlığımız olan öğrencilerimizin hizmetindedir. Günümüz şehir yaşamı çocuklarımızın ve gençlerimizin özgür yaşam alanlarını gün geçtikçe daraltırken, gençlerimiz tabiattan giderek soyutlanmakta ve yapay ortamların içine hapsedilmektedir. Oysaki gençlerimizin, enerjilerini boşaltabilecekleri ortamlara sahip olması gerekmektedir. Bu bağlamda okulumuz külliyesi içerisinde yer alan binlerce metrekaarelik açık ve kapalı spor alanları, yüzlerce kişiye aynı anda hitap edebilen kültürel salonları, öğrencilerimiz için vazgeçilmez bir yaşam alanı oluşturmaktadır. Okul külliyesimizi Türk Milli Eğitim Camiamıza kazandıran Başakşehir Belediye Başkanı Sayın Mevlüt UYSAL’a teşekkürü bir borç biliyorum. Okulumuz, sadece Başakşehir için değil, ülkemiz için de büyük bir kazanımdır, örnek bir projedir.

Okulumuz, sıradan bir İmam Hatip Lisesi olmanın ötesinde, farklı hedefleri olan bir kurumdur. Akademi-İstanbul Dil Eğitim Merkezi ile yürüttüğümüz dil eğitimi çalışmaları yakın zamanda meyvelerini vermeye başlayacaktır. Okulumuza Arapça hazırlık sınıfı açılması ve okulumuzun proje okulu olması yönündeki resmi müracaatlarımız devam etmektedir.

Güzel ülkemizin güzel yarınlarında, karınca kararınca da olsa katkımız bulunursa, ne mutlu bizlere... Sağlık ve mutluluk temennilerimle...

Vedat KARABAYIR
Okul Müdürü

İSTİYORUM

Bir mendil markası olmak istiyorum,
Yalnız yetimlerin gözyaşlarını silen...
Bir yara bandı markası,
Gönlü yaralı annelere...
Bir de intihar bombası olmak istiyorum
Bebek katillerinin üzerine
Gerekirse

Bir gemi markası olmak istiyorum,
Yeni Mavi Marmara'lar ruhu için.
Bir çimento torbası olmak istiyorum,
Yıkılan umutları yeniden yapmak için.

Bir İslam Birliği diyorum içimden,
Müslümanlara bayram hediyesi...
Bir de yıkılsın tüm sistemler,
Tüm haritalar silinsin.
Yeni bir Dünya kurulsun mazlumlara,
İlahi bir müjde gibi.

Ezgi Ceren Güven / 10-N

İNSANLIK EĞİTİMİ

Uzayıp giden binalar, kısalan komşuluklar
Büyük alışveriş merkezi, küçük esnaf kardeşler
Peşinden yetişemediğimiz teknoloji, aç gözlü bir nesil
Tüm hayatı programlı insanlar, mutsuz insan toplulukları
Refah düzeyi artan ülkeler, kan ağlayan İslam coğrafyası
Mecburi eğitime mecbur tutulanla, kitap yüklü merkezler
Çoğalan dertler, azalan şükür
Metropol hayatlar, janjanlı yalnızlıklar
Peki "insan" bu handikapın neresinde?
Nerede o komşusu açken tok yatamayan ruhlar?
Nerede Ensar?
Nerede ümmet derdi taşıyan mücahidler / mücahideler?
Nerede o abdest alırken bile suyu israf etmeyen bilinç?
Nerede Rabbine hesap verecek insanoğlu şuuru?
Nerede bu "insan"

EZGİ CEREN GÜVEN / 10-N

UNUTMA MÜSLÜMAN KARDEŞİM

Evel peygamber yükseldi semaya.
Emir getirdi Müslümana.
Ey imanımın secdesi Mescid-i Aksa,
Bıraktılar seni işgal altında,
Unutma sakın Müslüman kardeşim.

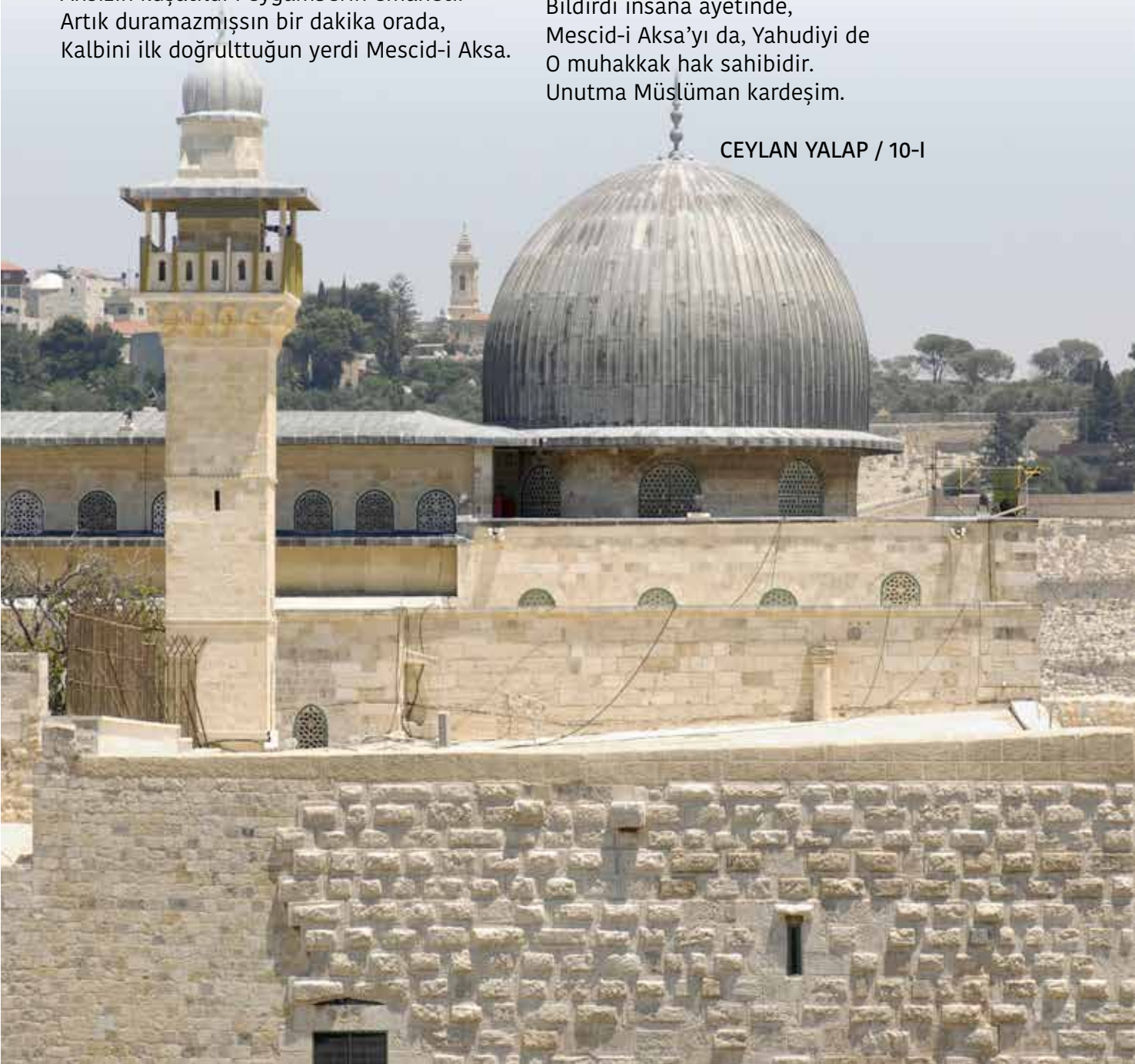
Zulmü alkışlayamam, ben de tıpkı Akif gibi,
Ansızın kuşatıldı Peygamberin emaneti.
Artık duramazmışın bir dakika orada,
Kalbini ilk doğrulttuğun verdi Mescid-i Aksa.

Kıyamette onlar da çekilecek hesaba,
Şüphesiz uğrayacaklar gazaba.
Girdiler onca insanın hakkına,
Yeise düşme Müslüman kardeşim.

Kilit taktılar yolumuza,
Ahını aldılar göz kırpmadan yetimin.
El uzattılar kiblegahımıza,
Meyus olma Müslüman kardeşim.

Kerem sahibi Rabbim.
Bildirdi insana ayetinde,
Mescid-i Aksa'yı da, Yahudiye de
O muhakkak hak sahibidir.
Unutma Müslüman kardeşim.

CEYLAN YALAP / 10-I

EY MÜSLÜMAN

Zafer bugün kafirden yanaysa,
Mescid-i Aksa esir düşmüşse düşmana,
O zaman bu uyku nedir Ey Müslüman,
Görmüyor mu sanıyorsun bu miskinliğini, Rahman.

Kudüs'te onlarca mazlum ah çekiyor,
Onlarca ana feryad-u figan ediyor,
Her gün orada Müslüman kanı akıyor.
Peki neden esir hala Mescid-i Aksa.

Kudüs'te esir; Süleyman'ın gözbebeği,
Her taşına ilahi rahmetin işlendiği
Bu ümmet, şefkatli Resul'ün ümmeti,
Peki neden kimse, kollamıyor bu mahzun yetimi?

Yarasını; Müslüman'ın görmezden geldiği,
Zalimin ise deştikçe daha bir hırsla deştiği
Acıdan, ağlamaktan artık bıkan kutlu sevda,
Kudüs'teki yaralı yâr, bağışla bizi Mescid-i Aksa!

Zalimin keyfi, olur tabi yerinde.
Bombaları, Müslüman kardeşimizin üzerinde
Binlerce mümin şehit Kudüs'te, Filistin'de
Neyi bekliyorsun Ey Ümmet?
Ümmet-i Muhammed...

EDA BUĞDAYCI / 10-M

ANLASANA

Kudüs'ün kenarında ağlıyordu Aksa.
Ne olur, aşk eri bir Müslüman
Gelse haline baksa,
Ayrılık ateşi yüreğini yaksa,
Utanırım, bir şey diyemem sana,
Aksa, çağırıyor seni
Anlasana.

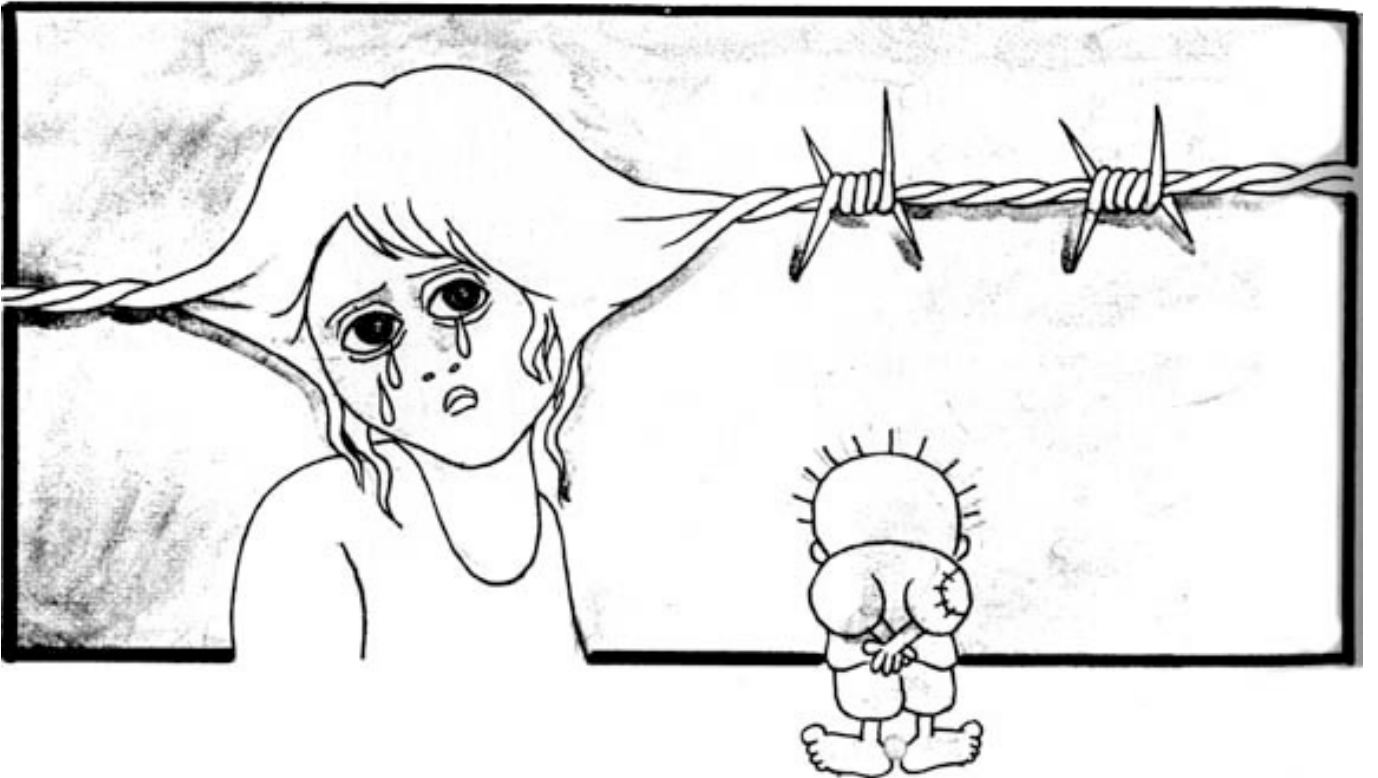
Kalbime düştü yine bir hüznün,
Düşman elinde esirdir yarım
Gitmiyor aklımdan Aksa'dır yüzün,
Öksüz çocuk gibi kenarında Kudüs'ün,
Kenan ili sessiz ve tenha
Çıglıklara kapatmış gözünü dünya
Aksa yardım bekliyor
Anlasana.

Ansızın geliyorsun aklıma,
Dokunuyorsun vicdanıma,
Ne yapsam, diye düşünürken,
Umutsuzca inliyorsun orada,
Yüreğim parçalanıyor o anda.
Anlasana

Çevreni kuşatmışlar senin,
Doldurmuşlar acıyı içine kalbinin,
Kalmışsın tam ortasında yalnızlığın,
Ses vermiyor çöllere, sesine.
Anlasana

Bugün direnen eli sapanlı çocuk,
Sendeki bu samimiyet,
Çelik tankları eritir de,
Hemen imdadına koşar,
Gökteki melekler
Yeter ki samimi ol
Anlasana

RÜMEYSA YILDIRIM / 10-M

İLK KIBLEM

Ah bir martı olsam,
Yukarıdan izlesem ilk kiblemi.
İzlesem o güzel mecidimi,
Görsem o cennet bağının gülünü.

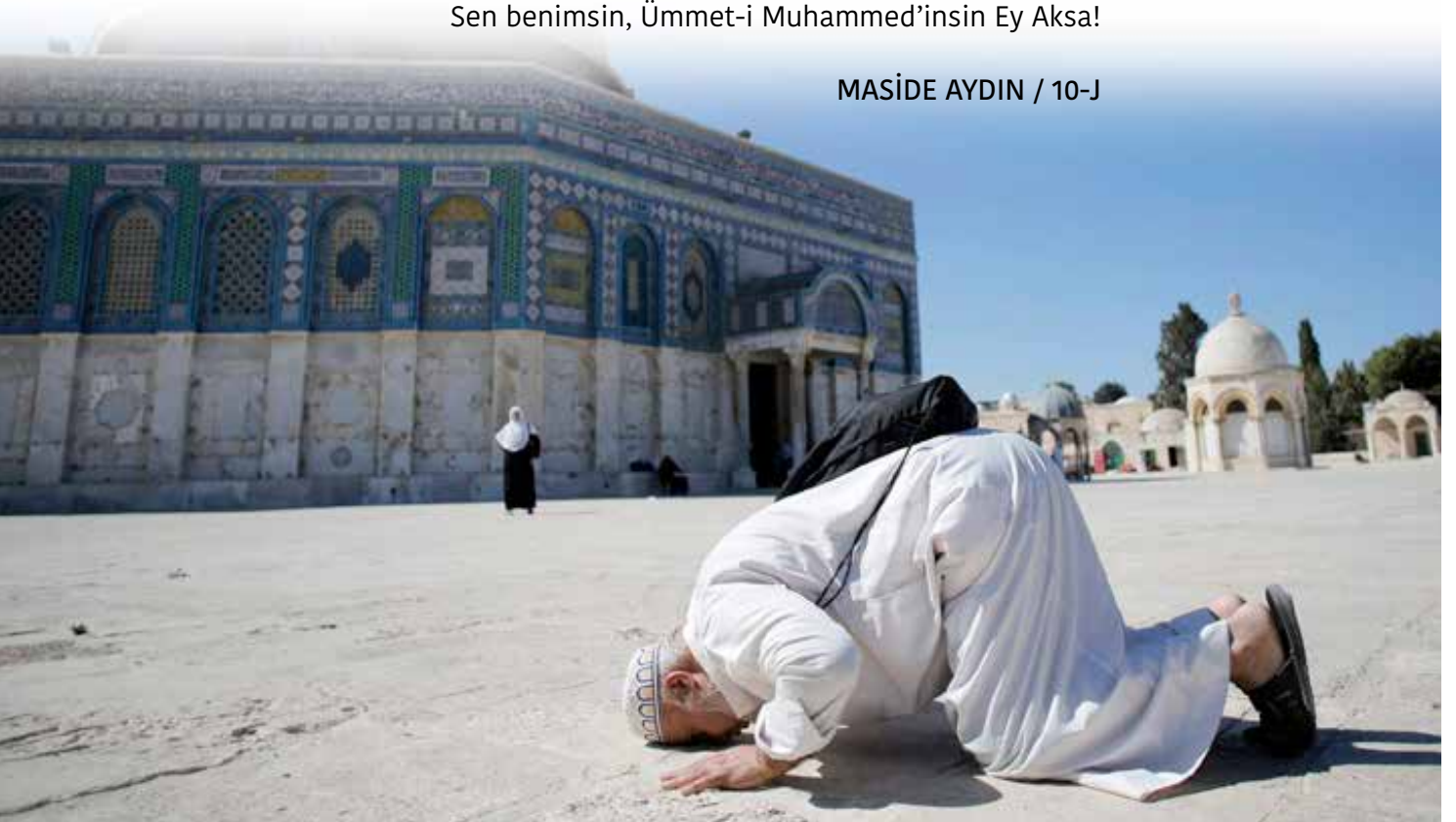
Sonra süzülsem etrafında,
Görmediğim tek bir yer bırakmasam.
Her köşesini ezberlesem,
Hiç unutmamam.

Sana zarar gelmesine, nasıl izin vereyim,
Elimden geleni nasıl yapmayayım.
Üç beş kişi için senden vaz mı geçeyim.
Müslümanların uyanmasını nasıl sağlayayım.

O gün geldiğinden, elimden gittiğinde,
Nasıl çıkacağım Rabb'im huzuruna.
Nasıl vereceğim senin hesabını,
Hiç mi utanmayacağım.

Hayır! Veremem seni o Siyonistlere,
Zalimler vurmuş kelepçe, eline
İlk kiblemi veremem onların eline,
Sen benimsin, Ümmet-i Muhammed'in Ey Aksa!

MASİDE AYDIN / 10-J

KARDEŞİM KORKMA

Kardeşim korkma,
 Elini her semaya kaldırdığında
 Zalimler gününü görecek,
 Sana zulüm edenler,
 Elbet bir gün ölecek
 Bu gözler, daha ne zulümler görecek
 Kardeşim korkma...
 Elini her semaya kaldırdığında
 Sabret, her şeye rağmen sabret
 Sabrın karşılığını bulur elbet
 Gel şimdi şişeyi elmasa kalbet
 Elini her semaya kaldırdığında
 Yanar şimdi gönüller, yanar şimdi Gazze.
 Cezasını veriri elbet Allah Azze ve Celle
 Çoğu kaygıda ve koltuk altlarında kelle
 Elini her semaya kaldırdığında

Analar ağlıyor, yavrular ağlıyor,
 Kanlar şimdi deniz olmuş çağlıyor,
 Füzeler uçuyor, bombalar patlıyor
 Kardeşim korkma...
 Elini her semaya kaldırdığında
 Ne bomba, ne tank, ne tüfek
 Nasıl dayanır buna vicdanlı yürek
 Gel şimdi, nifak tohumunu at ve iman
 tohumunu ek
 Elini her semaya kaldırdığında
 Kapılma sakın bu dünyanın seline
 Sakın küfrü koyma, o imanın yerine
 Tükürdük zalimlerin, o hayasız yüzüne
 Elini her semaya kaldırdığında
 Kardeşim korkma,
 Rabbin seni işitti...

SEMANUR ÇETİN / 10-L

DUA ZAMANI

Mescid-i Aksa'nın tozduman edildiği,
Şu zamanlarda;
Kalplerde duygular darmadağın oldu.
Bilmedi insanlar ne yapacağını...
Minik gözlerden büyük yaşlar aktı...
Feryadın belirtisi, kanlı yaşlarda gün yüzüne çıktı.
Kana karıştı acılar, saklanamadı sancılar.
İlk kıblemizin çöktüğü, canların feryat ettiği,
Şu zamanlarda;
Duaların yardıma yetişmesi gerek...

ESRA KÖSEOĞLU / 10-J

KUDÜS AĞLIYOR

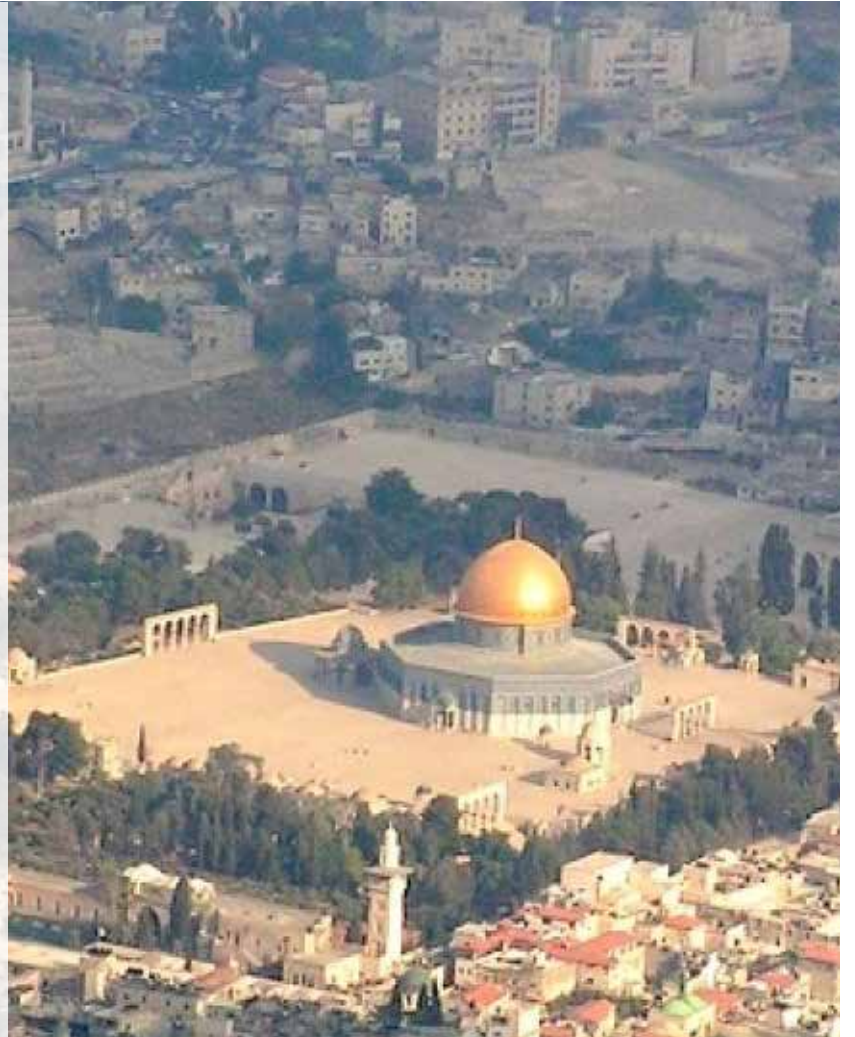
Kan akıyordu, gözyaşının yerine
Feryatlar, figanlar,
Analar, çocuklarının arkasından

Gecenin karanlığını dağıtıyordu
Tank, tüfek, top sesleri
Parçalanmış bedenlerin arasında
İman dolu göğüsler...

Şehadet şerbetini içmek için
Birbiriyle yarışan
Nazenin bedenler
Bir yanda, karanlık yüzler
İnsanlığını yitirmişler,
Diğer yanda, şehadete kavuşmuş
Mütebessim çehreler

Ruh, bedenden ayrılmadıkça
Savaşıyor mücahitler,
Sapan taşıyla da olsa
Korumaya çalışıyor Aksa'yı
Peygamberler şehri, ağlıyor.

GAMZE SEVİM / 10-J

SEVGİLİ

Ey Kudüs
 Sonsuzluğun sahibi
 Sana aşık olan
 Bırakmıştır faniyi
 Sonsuza aşık olan
 Faniyi ne yapsın ki?
 Kudüs'ün kapısındaki sonsuzluk kokusu
 Doluyor ciğerlerime buram buram Kudüs
 Ben kudüsü görmüyorum
 Ben kudüsü duymuyorum
 Ben kudüsü vücüdümün her zerresinde yaşıyorum,
 Onunla hayat buluyorum
 Sonsuzluğun mabedinde
 Sonsuzluğun sahibine
 Sonsuz teslim oluyorum.
 Ey Kudüs! Ey hüzünler şehri
 Kaldırımlarında hüzün var
 Minarelerinde hüzün
 Bilmiyorsun ki sana yanan binlerce yürek var
 Ey Kudüs,
 Ey sevgili,
 Yarın sana güneş doğacak
 Yarın sana çiçek açacak
 Yarın bana güneş batacak
 Çiçek solacak
 Ey Kudüs,
 Ey Gamlı Kudüs,

Hadi anlat bana kederlerini gamlarını
 Ben sormaz isem kim soracak
 Çamurlu postalların hesabını
 Ey Kudüs anlat bana
 Küçük kollarıyla ama kocaman yüreğiyle
 Taş tutan elleriyle “ölünce daha güzel olacak”
 kız çocuğunu anlat bana
 Anlat ki anlam bulsun feryadımız
 Anlat ki bu Ümmet ayaklansın
 Anlat ki bu Ümmet
 Dualarıyla Kudüs'ü tekrar Kudüs yapsın
 Anlat ki bu Ümmet
 O çamurlu postalların hesabını sorsun!
 Ey Kudüs artık hüzün devri bitti
 Artık senin kapına ilahilerle girme vakti
 Artık senin kapında huzur bulma vakti
 Artık set set duvarları yıkma vakti
 Artık seninle miraca çıkma vakti
 Ey Kudüs,
 Ezelden aşıkımın senin
 Benim aşkım, bir sensin,
 Bir de seni seven göz
 Seni arzulayan,
 Senin hürriyetine dair rüyalar gören
 Mescid-i Aksa

FARUK KARAGÖZ / 10-B

KUDÜS'ÜN YAZGISI AYDINLIK

Bugün Kudüs'te öyle bir bayram var ki,
Seneler boyu bunu gözleyen ben;
Ben değil gibiyim sanki.
Önceleri...

Kaldırımlara vuran, tak tak postal sesleri
Zifiri sessizlikteki çığlıklar ile beslenirdi.
Ağlardı merhametli anne,
Açlığına değil açlıklarına.
Baba dudaklarını ısırdı,
Kalbi kanardı ama,
Tek direnişe güç bulamazdı.

Sonra ruh uyandı, bu narkozsuz ameliyattan.
Narkozsuzdu, ama uyuşturulmuştu her yanı
Bir uyandı, pir uyandı.
Düşmanın dünyası karardı.
Allah'ın kelamını yüceltti; bir oldu, birlik oldu,
Müslüman kardeşleriyle beraber dayandı.

Biliyorum, çünkü gördüm ben,
Ben, yitik bir çocuğun
Yiten çocukluğunu gördüm.
Göz yaşlarını sınıksız düğümledi, ip yaptı çocuk.
Gözlerindeki iman ile sağlamaştırdı.
Bekledi, içindeki ateş öyle büyüdü, bendini aştı.
Yine bekledi

Çocuğun kalbini gördüm.
18'inde idi, göz yaşları bitmişti, silkindi.
Uzun zamandır açmadığı,
En değerlisini sakladığı,
Yüreğini dağlayan yüreğini açtı.

Çıkarıp ipi, bir-iki gerdi,
Korkmadan düşmanın boynuna elleri ile astı
18'inde idi, şehit edildi...

Kadını gördüm ben,
Ben, ürkek kadını gördüm.
Sadece bakıyordum demek, belki de kördüm.
Çünkü iş düşmana gelince,
Müslüman kadını gördüm.
30'undaydı kadın, yutkundu.
“Hak” dedi,
“Hürriyet” dedi,
“Allah” dedi,
Yer, gök inledi.
“ Aksa'yı çiğnetmem!”
Onun son sözleriydi..
Şehit olduğunda, 30 yaşındaydı

Çocuğun ipi, kadının kuruyan boğazı,
Aksa'nın hüznü.
Aksa hür, Kudüs özgür,
Kaldırımlarda çocuk sesi.
Anne sıcak, baba içten,
Yuva huzurlu.
Ey koruyup gözeten!
Başaracağız sen üfletmeden sur'u
Ey Müslümanlar!
Biliyorum, budur geleceğin durumu.
Ey Kudüs!
Emrolunduğun gibi hür ol, durma!
Çünkü ben, savaşıcağım senin için,
Biz savaşıcağız...
Kanımızın son damlasıyla, korkusuzca!

SILA İLHAN / 10-M

GÜL KOKULU EMANET

Tüm Müslümanlar tekbirlerle yöneldi sana,
Nur yüzlü Muhammed'in emanetisin sen Ey Mescid-i Aksa!
Lanetli kavim emretti sensizliği,
İzin vermedi koklayabileyim sendeki gül kokulu Muhammed'i.

Kudüs'te zalimlerle bir başına kalmışsın,
Sende secdeyi arzulayan her Müslümanı anmışsın,
Muhammed ümmetine özleminle yanmışsın,
Nur yüzlü Muhammed'in emanetisin sen, Ey Mescid-i Aksa!

Ehemiyyetin yücedir sakın unutma bunu,
İstemez miyim hiç bilmek, gül kokunu.
Seninle kucaklaşmak için açıyorum her sabah kitabımı
Nur yüzlü Muhammed'in emanetisin sen, Ey Mescid-i Aksa!

EDANUR ÖZDEMİR / 10-J

YA ALLAH

İsteğiyle güneşi doğuran,
Ve batıran,
İsteğiyle rüz-u şebi birbirine kovalattıran,
Rabbi'm.

Aşkınla zebûn oldum.
Derdu aleme boğuldum.
Nutku kadrim olmaz,
Senin karşında.

Başımı secdeye koyduğumda,
Senin bi-zevalini anlıyorum.
Ahir-i mevtimde,
Seni görmeyi nasip eyle!

MELİKE SUDE AKTAŞ / 10-J

PEYGAMBERİM

Salat ve selam sana, Ey ümmetin gülü,
Selam sana Müslümanların gözdesi,
Selam sana insanlığın uyarıcısı,
Hoş geldin aramıza...

Sen geleli 1443 yıl oldu.
Sana “peygamberim” diyen binlerce genç doğdu.
Dünya, seni görmeden sana iman edenlerle doldu.
Buna imkan veren senin nurundu.

İmanı yayarken görmüşsün işkence,
Tüm kafirler kötülük etti sana, düşüncesizce.
Ve, senin davan sürdükçe,
Bu günahkar ümmet daima seninle.

Yoluna dikenler serdi, o biçare,
Kimisi taşıdı seni, Taif’te.
Öyle bir dava adamıydın ki sen,
Müslümanlık şimdi bütün alemde.

Yeter ki ümmetim kurtulsun, diye düşündün,
Yeri geldi şair, mecnun oldun.
Onda kafiri Hakk’a döndürdün.
İşte sen, beklenen peygamber,
Muhammed Mustafa’yydın (s.a.v.)

Seni görmeden iman edenler, oldu kardeşin,
Sabırsızlıkla bekliyor buluşmayı, Havz-ı Kevser’de ümmetin.
Rabbim dualarına nail etsin bizi,
Bu kadar sevilen sensin, Ey Nebiyullah.
Bu kadar sevilen sensin, ya Rasulallah.

MERVE YILDIZ / 10-L

ÜMMET

Acı içerisinde fakat gururludur Müslüman!
Zulme karşı sabreden bir ümmettir!
Ümmet-i Muhammet
Rabbine güvenen asil ruhların cesaretiyle,
Ve göğüslerindeki iman sevgisiyle
Dimdik yürür Müslüman!

Müslümanlar acı içerisinde,
Ümmet ağlıyor
Eller semaya durmuş
Allah'a yalvarıyor

Müslümanların yüreği kan ağlarken,
Vidansız yürekler, dini ezerken
Uyan artık Müslüman
Çok geç olmadan.

ZEYNEP SELİN DİRİKOL / 10-J

YİĞİTLİK DESTANI

Yine günlerden bir gün,
Uyandı yiğit sabaha.
Oradaki hayata,
Ve yaşadığı dünyaya.

Kurtla, kuzuyla oldu arkadaş,
Onlar da yiğide oldu yoldaş.
Her an dağ bayır aştılar,
Tozu dumana kattılar

Göl susuzluk giderdi,
Ferahlattı yiğidi.
Yiğit baktı göle,
Döndü eski günlere.

Azıkları gayrı yemedi,
Yolları ayrı bilmedi.
Bazen yiğit ağladı,
Eşlik etti sılası, anası.

Dedi oğul gel etme,
Kal dizimin dibinde.
Savaş hali yamandır,
Sonu ızdıraptır.

Yiğit dedi anacığım,
Binlerce kişi gidiyor.
Binlerce can yitiyor,
Kalamam, içim el vermiyor.

Ana öptü yiğidin alnını,
Ellerine yaktı kınayı.
Dedi yiğidim vatanına kurban ol!
Gözüme nur, gönlüme ateş ol!

Yiğit çekti hasreti,
Kurtla kuzuyla helalleşti.
Yiğit savaşa gidecek,
Düşmanla dövüşecek.

Yiğit düşmanla dövüştü,
Düşmana yenik düştü.
Yiğit şehit oldu,
Ve Hakk'a yürüdü.

Anası yaktı ağıt,
Sıla oldu karanlık.
Yiğit toprağa gömüldü,
Yedi cihana ateş düştü...

Süeda ŞEN / 10-M

GÖZLERİ YAŞLI MESCİD-İ AKSA

Sevgili Peygamberimiz (sav)'in ilk kiblesi, miraçta ziyaret ettiği o kutsal mescide her gün bombalar yağıyor. Bunun karşısında Müslümanlar Allah'tan ısrarla yardım dilerken o kutsal mekanı ayakta tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyor, zalimlere baş kaldırıyorlar. Zalimler, İslam dünyasını yıkmak için Kudüs'ü, Mescid-i Aksa'yı hedef alarak Müslümanları derinden yaralamayı amaçlıyorlar.

Mescid-i Aksa her gün her saat gözyaşı döküyor. Müslümanların, bir binanın tuğlaları gibi birbirlerine sınıksız kenetlenmeleri gerekir. Ama bir türlü bir vücut haline gelemeyen Müslümanlar, Mescid-i Aksa'nın bombalanmasını ve onun gözyaşı dökmesini izlemekten başka pek de bir şey yapamıyorlar. Şunu unutmamak gerek ki Mescid-i Aksa fiilen tek başına gibi görünse de Ümmet-i Muhammed'in duaları, gözyaşlarındaki samimiyet ve kalplerindeki iman gücü her zaman Mescid-i Aksa'yı ayakta tutacaktır. Allah her zaman Müslümanların yanındadır. Mescid-i Aksa, Allah'ın izniyle kıyamete kadar dimdik ayakta kalacaktır. Allah bizleri, mazlum coğrafyalardaki tüm kardeşlerimizi ve kutsal mekanlarımızı zalimlerin şerrinden korusun.

MUHAMMET İHSAN SAĞIR / 10-B

ŞEHADET ERLERİ

Gelecekti elbet bir gün hak, bir gün son bulacaktı bu zulüm. Karanlık ve soğuk olan bu hayata dur diyecekti biri. Akan kanın, dökülen gözyaşının sorulacaktı hesabı. Fakat ümmetin bu sessizliğinin sebebi neydi? Neden kimse ses çıkarmıyordu? Niye birileri yeter demiyordu?

Belki okullar, hastaneler tamir edilir; ama her gün mermi sesiyle uyanıp, annelerinin feryatlarıyla büyüyen çocukların kalplerini kim tamir edecek?

Ey kendi kardeşinin kanının akmasına göz yuman ümmet, sessiz kaldıkça sıra sana gelecek. Sen kendi kardeşini korumazsan, işte onların medeniyeti, işte onların meşhur insan hakları. Cihadın en faziletlisi zalim dünyaya karşı hakkı açıklamaktır. O halde neden duruyor bu şehadet erleri?

TAHA ENES ATAĞLU / 10-B

EZELİ ŞEHİR

Kendisine şiirler yazılan, buram buram tarih kokan ezeli şehir. Misk-ü amber misali özgürlük kokan Ey Kudüs! Sen şahidisin Ortadoğu'nun ağlayan annelerin... Haykırır her toprağın mazlumun sesini. Sonu barış olacak olan davamız, sevdamız...

İnsanlık tarihiyle başlayan dinlerin beşiği. Bir ibadet şehri. Kudüs, büyük peygamberler şehri. Kuruyan, kurutulan bütün çiçeklerin anısına. Yüreği buruk genç kızların hüznü anısına. En güzel insanlar ellerini açmış dua ederken, şehadete ermiş zamanın anısına. Hüzün sağanağına tutulmuşlara, bir ömür taraf olmak istiyorum. Tarih, bir çöp bidonunun arkasından; babasının gölgesine sığınan masum bir çocuk üzerine bir bölük asker gönderip zalimce kurşunlatan Yahudi'nin canavarlaşan vahşetine tanık oldu. En güzel sözleri, Kudüs'te çocuğunu kaybetmiş bir anne ağıtıyla sana söylüyorum: Ey Ortadoğu benizli çocuk! Kudüs'te çocuk olmayı bilmezler. Her gün yeni bir zulme tanık olmayı bilmezler. Bilmezler şehadetteki saadeti. Onlar bilmezler yüreğindeki cesareti. Onlar bilmezler Kudüs'te çocuk olmayı.

Yarındır kurtuluşun, belki de yarından da yakın. Arş-ı alaya yükselen annelerin feryatları, çocukların çığlıkları, oluk oluk akan kanların hesabı Azizül İntikam olan Allah soracaktır. Taşın arkasına saklanan zalim siyonisti taş haberdar edecek, "zulme uğrayanların kurumuş dudaklarına söyleyin gülsün. Bir gün mutlaka zalimin dişleri sökülecektir."

SÜMEYYE SÜTÇÜ

MESCİD-İ AKSANIN ÖZLEMİ

Hiç düşündün mü Müslümanlar neden ağlıyor diye...

Düşünmedin değil mi, neden orada savaş var diye, neden çocuklar ağlıyor, yetim kalıyor diye. Zaten bu yüzden değil mi savaşlar, bu yüzden Mescid-i Aksa Yahudilerin elinde değil mi. Kimse bilmiyor onun bizim kiblemiz olduğunu, kimse bilmiyor onun Müslümanlara, Peygambere hasret kaldığını. Kimse bilmiyor onun uğruna çocukların, annelerin babaların öldüğünü. Kimse bilmiyor onun değerini. Kimse bilmiyor onun nerede olduğunu, onun içine kimlerin girdiğini. Ne kadar acı değil mi. İlk kiblemizi bile bilmiyoruz. Kimse bilmiyor onun Peygamberler diyarı olduğunu. Kimse bilmiyor Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.)'nin orada Allah'ın huzuruna çıktığını. Mescid-i Aksa ağlıyor, neredesin Ey Müslüman! Neredesin Ey Ümmet-i Muhammed. İlk kible senin namazına, senin duana hasret. Senin, onun için dökülen göz yaşlarına hasret. Mescid-i Aksa'nın Müslümanlara ihtiyacı var, Yahudilere değil. Onun bize ihtiyacı var. Müslümanlığı kötüleyen, masumu acımadan öldüren, çocukları anasız babasız bırakan, çocukları ağlatan Yahudilere değil. Uyan Ey Müslüman kalk yatağından bırak dünyalık işleri çok değil sadece on dakika düşün Mescid-i Aksa'yı. Namazından sonra onu da kat dualarına. Orada onun uğruna çocuklar ölürken senin burada onu bilmemen onun için üzülmemen hak mı Müslüman.

Ama ben inanıyorum ki bir gün inşallah Mescid-i Aksa Müslümanların olacak, doya doya Müslümanlarla hasret giderecek, özlemi bitecek...

ESRA OK / 10-J

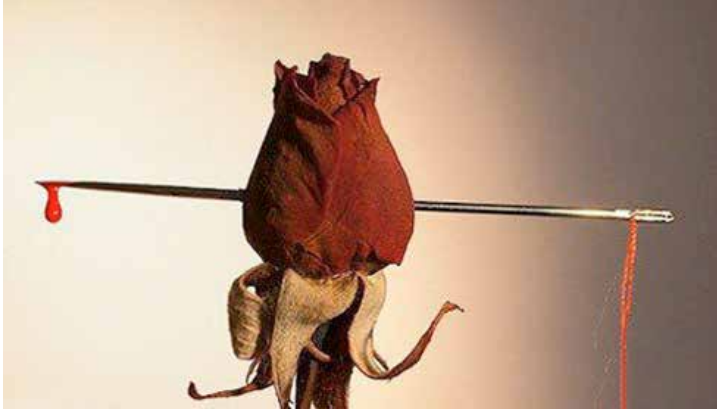
İLK ŞİİRİM

Yazsam bir şiir gibi ömrümü kağıtlara,
Gençliğimi, çocukluğumu,
Hep var olan umutsuzluğumu,
Kağıtlar küsmez miydi bana?

Bir şiir gibiydi hayatım,
Hemen anlaşılmaz, çözülmez.
Umutsuzluk içinde bir yoldayım,
Sonu çıkmaz, ulaşılmaz.

Yazıyorum şu an bu şiiri,
Umutsuzluğumun kayb olduğu yerde,
Doğuyor bir çiçek gibi,
Hayal dünyam, şiirimde.

ESRA YILMAZ / 10-N

BİZİ AYIRAN NEDİR?

İçinde bulunduğumuz toplum her ne kadar, klasik kültürümüz gereği saygı ve hoşgörüyü bağlılık geleneklerinden gelse de, bu değerleri, günümüzde ne kadar muhafaza edebiliyoruz, bunu sorgulamamız lazım.

Bugün, Türk toplumu, şöyle bir tökezleyecek olsa, dünyada üzerimizi taşlarla döşeyecek nice milletler var. Şimdi size soruyorum: Bizi birbirimizden ayıran nedir? Faşist söylemler mi, mezhep farklılıkları mı; veyahut aklınızda beliren bir başka cevap mı? Buna siz her ne dersiniz deyin, biz bunu hak etmedik. Evet belki bir Kürt'ü bir Türk'ten kayırdık veya bir Türk'ü bir Kürt'ten aşağı görenler oldu. Ama biz klişe bir ifadeyle Laz'ıyla, Çerkez'ıyla, Türk'üyle Kürt'üyle bütün olarak, bir Türkiye'yiz. Ne yazık ki bu oyuna gelen insanlar var. Göz göre göre kendi sonumuzu hazırlıyoruz adeta. Peki bu bağlar kuvvetli olsaydı, kim buna cüret edebilir, kim böyle bir şeye kalkışabilirdi? sorgulamak lazım. Önümüze gelen her şeyi, "Amerika'nın oyunu" diye yaftalamak moda oldu, bilirsiniz. Bir de bunu diyen insan dönüp kendine sormalı, demek ki bizde bir şeyler yanlış gidiyor ki, bu adamlar bundan faydalaniyor. Birçok Avrupa ülkesinde etnik yapıların münakaşaya girdiğini göremezsiniz. Çünkü bunun bilinci onlara aşılmalıdır.

İşte millet olarak bizler de bunu talep etmeli ve bilinçlenme yolunda bir adım atmalıyız. Yargılamadan, saygı çerçevesinde birbirimizle geçinebilir, içinde bulunduğumuz bu ülkeyi daha refah bir seviyeye getirebiliriz. "Üstünlük ancak takvadır." Asırlardır kıtalara hakimiyet kurmuş Osmanlı Devletinde insanlar nasıl bir arada bulunabiliyorsa bugün de bu tahammülkarlık kesinlikle mümkün. Müslüman ülkeler arasındaki sınırların kalktığı, bütün Müslümanların birlik olduğu günleri düşünüyorum. Hayali bile güzel...

ESRA YILMAZ / 10-N

DİK YÜREK

Bir çocuk duruyor karşımda,
Gözleri kan ağlıyor.
Bir çocuk duruyor karşımda,
Feryatları yürek ağlıyor.

Parlak gözlerinden kanlı yaşlar,
Küçük ağzından LA İLAHE İLLALLAH'lar.
Dimdik duruyor Mescid-i Aksa'nın kapısında,
Geçirmem diyor, geçirmem!

Derdi ne ana, ne baba.
Sadece rıza-i sena.
Elinde Kitab-ül deva,
Derdi boyundan büyük.

Karşısında karanlık bir bela,
Elinden gelir türlü türlü cefa.
Kibrin bürümüş olduğu canı,
Saçar arza binbir çeşit dert, tasa.

Korkmaz cesur yürek,
Korkmaz, Siyonist Yahudiden.
Dayar sırtını Evvel-i kibleye,
Bilir artık yolu, tatlı şehadet şerbetinin, kutsal sarhoşluğunu.

İREM EZGİ AKSU / 10-J

EL-AKSA

Hz. Süleyman'ın inşa ettiği Mescid-i Aksa,
Yıkıldı M.S 70 yılında
Ağlama duvarı olurken Yahudilere
Burak duvarıydı Müslümanlara.

Ne hüznün kara bulutları
Ne de korkunun bitimiydi bu
Huzura dokunan yüzyıllık taşları
Umarırsızca yıkan kara kalplinin sesiydi bu.

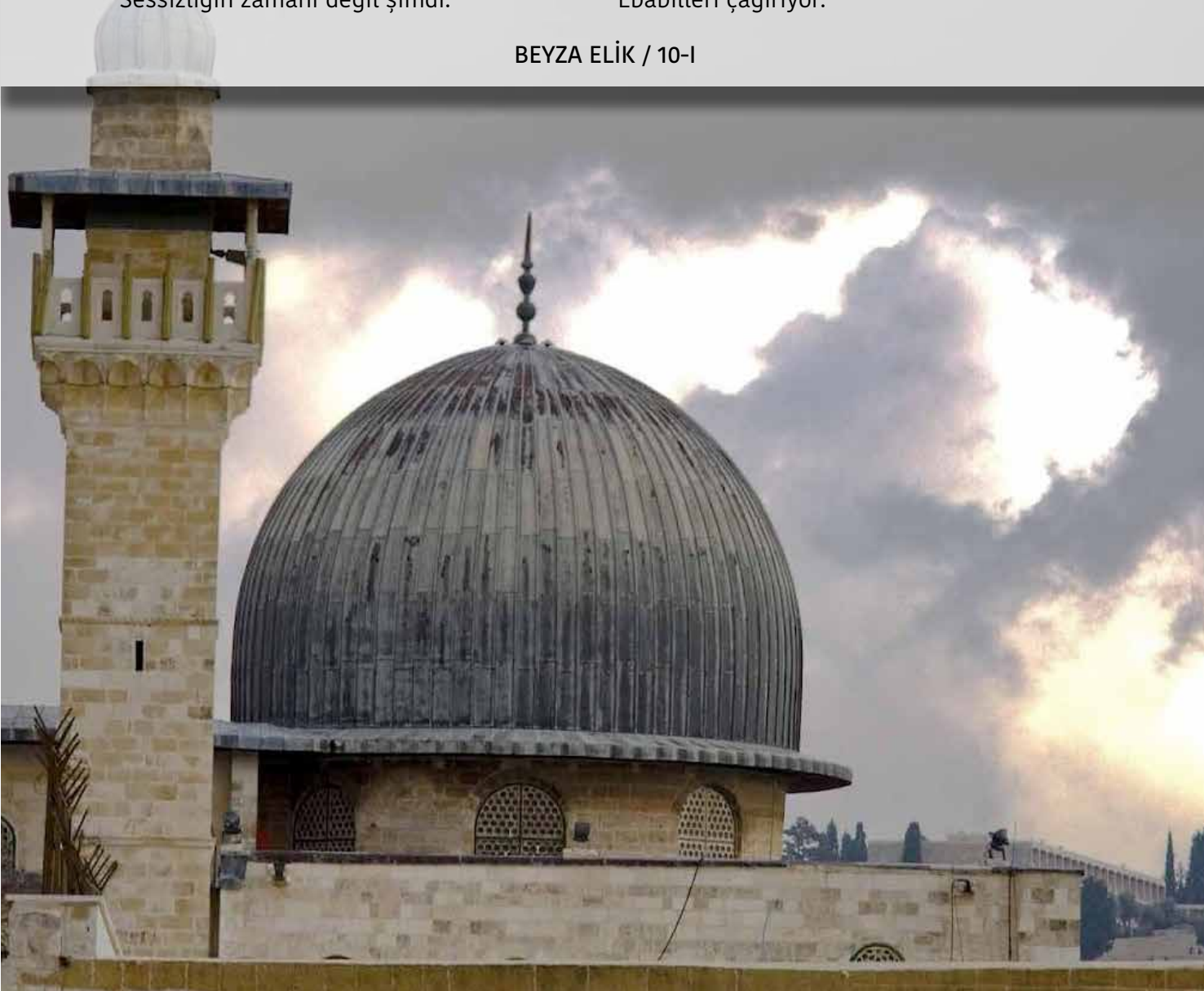
Bir ümmet uyuyor
Gözleri gibi, kalbi de kapalı
Uyan ey cihad torunları
Sessizliğin zamanı değil şimdi.

Nice zamanlar geldi geçti
Miraçtaki o kutsal durak
Müslümanları kovarak
Uzaklaşıp gitti şimdi.

Girdiler kirli ayakkabılarıyla
Maneviyatı hiç ettiler
O temiz nur kokuyu
Kanla, çığlıkla yok ettiler.

Soğuk mermere dokunan milyonlarca kovan
Ümmetin kalbini kanatıyor
Filistinlinin çığlığı
Ebabilleri çağırıyor.

BEYZA ELİK / 10-I

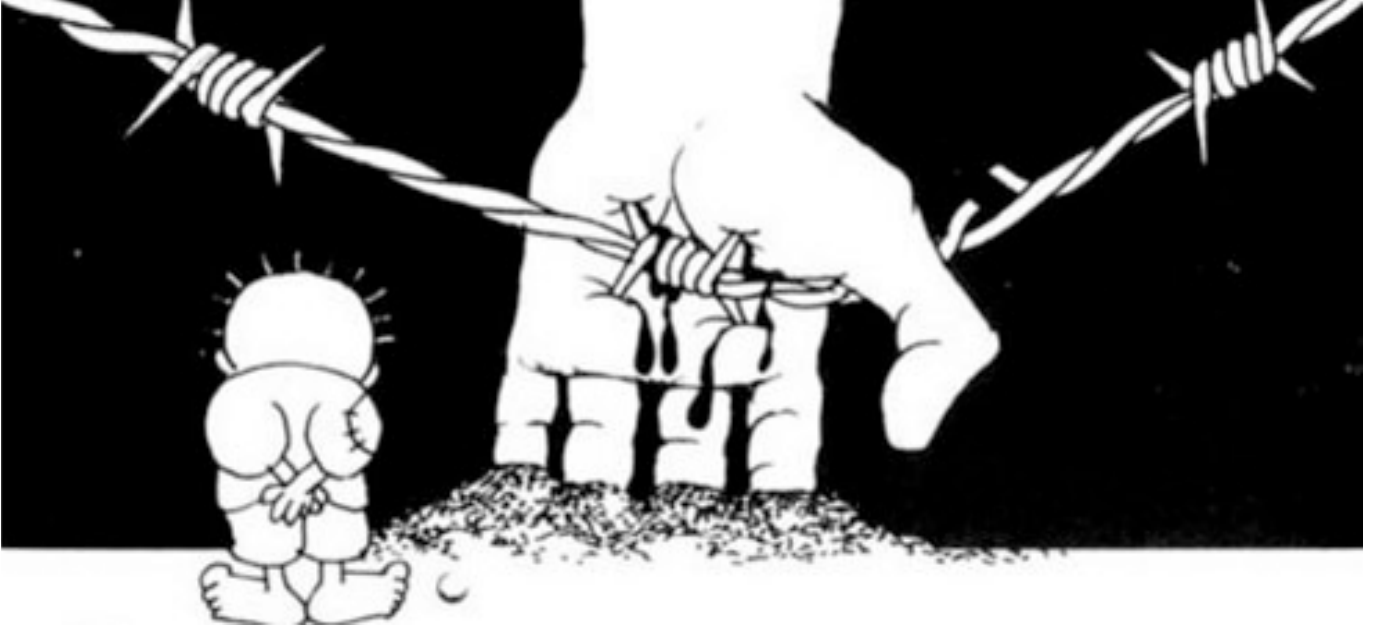
DIRİLİŞ

Gençlik...

Yorulmuş, usanmış, uyuya kalmış gibisin
Rotasız yaşıyorsun, nasibini unutmaman gereken yerde
Sorsalar; dertler, hüznler içinde boğuluyorsun
Peki derdin davan için değilse niye?
Niçin yaşıyorsun ki?
Şehit Esmalar, Furkanlar olmamak içinse niye?
Duaların İslam adına değilse niye?
Aklını, kalbini yoran düşünceler
Davan için değilse niye?
Umudun, heyecanın, hayallerin dipdiriye
Davan adına fedakarlık yapabiliyorsan
İslam duruşuna, sahipten
Sen;
Mekkeli bir yetimin,
Avucundaki suyla beklediği genç
Sen ki yedi grup insanın gölgeleneceği yere mazhar,
Ölü kalpler, seninle yeşerecek,
Uyuyakalmış bir ümmet,
Seninle kalkacak ayağa,
Asrın fethi için beklenen sensin,
Ağıtlar yakmayı bırak,
Ayağa kalk şahidim,
Şehit gibi yaşarsan,
Arşın gölgesinde yer senin...

BEYZA NUR UYGUN / 10-R

OLUK OLUK KAN

Yaşayanlar farkında değil
Aksa, İslam'ı haykırıyor
Ve Kudüs ve Filistin
İlk kıblenin yorgun mermerleri
Hasır seccadeleri özlüyor

Kudüs yetim
Aksa öksüz
Bu davayı sahiplenmiş gözükkenlerin
Gözyaşları yetersiz
Azimleri gönülsüz

Amerika'dan ayarlı bombalara
Gelişmiş silahlara
Gözleri yaşlı bir çocuk
Elindeki sapanla meydan okuyor
Zeytin karası gözlerini katillere dikmiş
Kara vicdanlı dünyaya
Hesap soruyor

Hiç var eden bir tutar mı ki
Puf koltuğunda kahvesini içenle
Gözleri yaşlı, gönlü çizik
Bir müminin yakaran ellerini

Zalimleri mutlaka helak edeceğiz
Dememiş mi yaratan
Kötülük daima kaybeder
İslama hasret kalmış
O güzel mekan, o güzel vatan

Eğer bizden yüzlerce şehit olsa
Eğer şehirler harabe bile olsa
Eğer oluk oluk kan aksa
Bilsinler ki yine de
Kurtulacak El-Aksa

ESMANUR KAMAR / 10-S

NASIL BİR KULUM?

Aslında çoğu Müslümanın kendine sorduğu sorudur bu. Rabbim için ne yapıyorum? O'na layık olmayı bırak, O'na layık olmaya çalışıyor muyum acaba? Hayatımı ona göre şekillendirebiliyor muyum? Kendi nefsim adına konuşayım. Bu hayat sadece okul, ders, ev, sınav, ailem değil ama çoğu zaman bunu unutuyorum. Rabbimin beni her an gördüğünü unutuyorum, imtihanda olduğumu unutuyorum. Derdimiz Allah(c.c.) olmalı. Her gün O'na ulaşmak için, O'nun bizlere; iman edip, salih amel işleyenler için hazırladığı cennete kavuşmak, o hediyeye nail olabilmek için çalışmalıyız. Müslümanlığımızı hakkıyla yapmalıyız. Ana düşüncemiz "Ey nefsim seni yeneceğim" olmalı. Rabbim ki O her şeyi yaratan, Rahman ve Rahim olandır. Mucib'dir dualara icabet eder, Tevab'dır, tövbeleri kabul eder. O sevmeye en layık olandır. İşte ben böyle bir Rabb'e iman ettim. Ben böyle bir Rabb' in kuluyum. Her an herkesin içinden geçenleri bilen bir varlıktır Rahman. Benden sakla o günahlarını O bilir, içinden geçenleri ben bilmesem de O bilir. Bu düşünceyle hayatımıza bakarsak hüsrana uğrayanlardan değil de inşallah Rahman'a kavuşanlardan oluruz. Ya Rabbi! Sen şu an beni görüyorsun, bu mektubum sana olsun Ya Zül-celal-i vel-ikram. Bizleri bu düşünceyle yaşayan ve gelecek nesillere de bu düşünceyi aşılardan eyle. Dualarımızı kabul eyle. Âmin!

HÜSNA KARAKURT / 10-J

ŞEREFLİ KIBLE

Mescid-i Aksa yanıyor,
Uyan ey Müslüman!
İlk kible elden gidiyor,
Diril artık Müslüman!

Beyt-i Mukaddes senindir.
Kudüs'ün gözbebeği senindir.
LA İLAHE İLLALLAH uğruna,
Şehit düşen kardeşindir Müslüman!

Müslüman'ın cânıdır Aksa,
Müslüman'ın şerefidir Aksa,
Kafirin hedefidir Aksa,
Şavaşın ta kendisidir Aksa.

O Aksa ki namazın ilk direği,
Aksa ki tevhidin simgesi.
Canlar feda olsun sana,
Ey insanlık şerefi!

HÜSNA KARAKURT / 10-J

EFENDİM

Az önce seni ağırladı, zikrine hasret gönlüm
Senin için aktı iki damla yaş, yüreğimden

Efendim, Sultânım!
Adını anan dudaklarım;
Layık mı güzelliğine isminin?
Gözlerim, günahkar gözlerim
Cesaret edecek mi nûrunu görmeye?
Ya gözyaşlarım;
Yetecek mi nehir olup günahlarımı almaya
Ve dünyevi sefaların şarkısını dinleyen kulaklarım
Dayanabilecek mi mevlidini dinlemeye, utancından...

Utaniyorum,
Utaniyorum çünkü seni tanımıyorum,
Utaniyorum, seni tanımak için kitaplar eksiltmedim.

Nefsime uyuyorum,
Çünkü seni yaşamıyorum, yasatmıyorum.
Kaç roman devirdim kim bilir, marifetmiş gibi
Bilemedim Sünnetini anlatan kitapların tadını
Ruhun gıdasıdır diyorlar bu memlekette
Kaç şiir ezberledim, kaç şarkı söyledim...
Ama rûhumu zehirledim.

Efendim, Sultânım
Sen: “ ümmetim” diyorsun,
Ama ümmetin: “ peygamberim” demiyor,
Ümmetin sana layık olamıyor,
Ümmetin dünyevi şehvetler peşinde
Helâk olmuş yanıyor.

Efendim, Sultânım!
Şimdi senin için doğuyor seher vakitleri
Ve Bülbüller senin için şakırdasın ilahileri
Ve senin için dünyanın en güzel şiirleri...

Sonra nehirler Aksın gözlerimden, aşkın için
İçin için boğulsun yürekler okyanuslarda
Hu! Hu! Diyen gönüller yankılınsın
Dünyada ve cennette...

Sultânım!
Sen güneşe ver nûrundan bir parçacık da
Aydınlatsın kararın kalbimizi,
Kandiller yaksın gözlerimizde
Ve adın olsun her soluğumuzda
Muhammed! Diye kalpler hıçkırık hıçkırık
Salavatlar getirsin üzerine

Efendim, Sultânım!
Ne olurdu görseydim Nur Cemalini
Akın gözümdeki kanlı yaşlar
O en güzel sevgili için
Aşkın, sevdan tükenmez,
Ölene dek,
Ebedi...

SEMANUR ZEYREK / 10-I

SEVGİYİ SEÇSEM

Seni değil de sevgiliyi seçsem
Seni değil de sevgiliyi sevsem
Kapına haber vermeden ölmeye gelsem
Dostluğa ihanet edilmez

Terk etsem seni bıraksam ellerde
Emanet etsem yaban ellerde
Yinede Son suyumu verir misin?
Dostluğa ihanet edilmez

Kızısam, üzsem seni
Deli gönüle uyup ağlatsam seni
Yine de bana kardeşim der misin
Dostluğa ihanet edilmez

Gözünden yaş akıtsam
Aklımdan çıkarsam seni
Kanadım kırılrsa sarar mısın
Dostluğa ihanet edilmez

Unutursam seni küsmek gerekmez
Yüreğim çok büyük, kağnılar çekemez
Takılıp düşsem kaldırır mısın
Dostluğa ihanet edilmez

FARUK KARAGÖZ / 10-C

YOL BİR KARDEŞLER

Susturun kurşunu, etmeyin nefret
Bizleri yaratan tektir kardeşler
Siyahı beyazı rengi fark etmez
Hepsinin ustası birdir kardeşler
Yakıp yıkmak için bombalar niye
Bizleri yaratan hak bir kardeşler
Doğuyu batıyı hiç ayırmamış
Üstümüze doğan güneş bir kardeşler
Cismimiz topraktır, anamız hava
Geldiğimiz yeri sayın kardeşler
Doğuya batıya ayrı doğmuyor güneş
Gecemize doğan ay bir, kardeşler
Hakkı bir bil, hakkı seveni koru
Güzeli çirkinini gör bir kardeşler
Yarın mahşer günü hak divanında
hep bir olacağız, yol bir kardeşler

Şu yalan dünyaya gönül bağlama
Hakkı seven ile ol bir kardeşler
Çirkinini güzelden ayrı eyleme
Yarın mahşer günü yol bir kardeşler

FARUK KARAGÖZ / 10-C

HÂLÂ ZİYARET ETMENİZ Mİ? “Osmanlı’dan Günümüze Süregelen Tarihi Mezarlık” EYÜP SULTAN MEZARLIĞI...

Eyyub El-Ensari Hazretleri’nin türbesini ziyaret ederek başlıyor yolculuğumuz. Eyüp Camii’nin arka kapısından yukarı doğru çıkarken mezarlığın soğuk havası iliklerimize kadar işliyor. Bir çok ulemânın ve Allah aşkının vermiş olduğu o nurâni kelam ile gönüllerimizi süsleyen binlerce şairin, yazarın, Allah dostunun burada medfun olduğu bu mezaristanda heyecanla ilerliyoruz. Bu mezaristanda bazı mezarlara ulaşmanız için merdivenler çıkmanız gerekir. Bu şekilde ilerlerken başında Türk Bayrağı dalgalanan Mareşal Fevzi Paşa’nın mezarını görüyoruz. Bir Fatiha okuduktan sonra devam...

Osmanlı’dan günümüze kadar bu uhrevi mekan ön plandadır bizler için. Bayramlarda da olsun asla unutulmayacak bir değerdir mezarlıklar.

Dikatimi çeken mezarlardan birisi, Muhammed Esad Coşan Hoca’nın kabridir. Allah mekanını âli eylesin dedikten sonra devam ediyoruz. Mezarlığı gezerken bir türbe görürsünüz. Bu türbe 35. Osmanlı Padişahı Sultan Mehmed Reşad’a aittir. Dua eksik etmeden ilerliyoruz yine...

Ve en çok görmeyi arzuladığım yer, Üstad Necip Fazıl Kısakürek’in kabri. Her insanda olduğu gibi ben de yaklaştıkça duygularımı kontrol edemiyordum. Merdivenleri çıkarken Gençliğe Hitabe’sini duyuyor gibiyim tekrar tekrar... İnsan burada bambaşka bir atmosfere giriyor. Serin serviler arasında yatan bu bahtiyar insanlar, neler anlatıyor insana, neler...

Manevi duygularımızın coşarak doruklaştığı bu mezarlık, insanları büyülüyor. Kış mevsiminin buz kesen havasına rağmen insanların gönüllerini okşuyor.

Velhâsıl o yerler, anlatmaya bile kelâmın yetmediği, gözle görülesi, kalple hissedilesi gereken yerlerden...

EDA AKPINAR / 10/N

BEDENİ KARŞINDA; AMA GÖZLERİ ISITMIYOR İÇİNİ...

Sonbahar... Sokaklarda şemsiyeleriyle, amaçlarının gezmek olmadığı çok belli olan aceleci tek tük insan; kaldırımlarda yazın bin bir renk ve kokuyla baş döndüren çiçeklerin sessiz uykuları, gözlerimi kapattığımda, sonbahar denilince aklıma bunlar geliyor. Yaz geldiğinde unutuyoruz üşümenin ne olduğunu, çiçeklerin solacağını, tıpkı ölüm gibi. Başımıza gelmediği sürece veya yakınımızda hissetmediğimiz sürece inanmıyoruz ölüme. İnansak bile sözde... Yalan mı? Gerçekten inansak üzer miyiz sevdiklerimizi, ayrı kalabilir miyiz onlardan?

Ağaç yapraklarını döker, kuru dal parçalarından ibaret kalır. Kısa bir uykuya dalar ama onun o uykudan uyanacağını biliriz. Biliriz ilkbaharda renk renk çiçekler açacağını. Ya ölüm? Geri dönüşü yok. Zaten inanmayız çoğu zaman dün nefes aldığını, yanında olduğunu bildiğin kişi bir anda yok olur. Bedeni karşında ama gözleri ısıtmıyor içini, başını omzuna yasladığında hissedemiyorsun sıcaklığını. Ellerini tutuyorsun, 'Kalk!' diyorsun. Belki onun için hiç ağlamadığın, yalvarmadığın kadar yalvarıyorsun ama dönmüyor sana. Anlıyorsun bittiğini ama hiçbir zaman son bulmuyor içindeki ümit. Çünkü pişmansın. Ondan geriye kalan tek şey anıların ve onları da götürmüş kalp kırıkları, mutlulukları. Telafi etmek için bekliyorsun belki. Kim bilir kaç kez uykusundan uyandı çiçekler. Ama o gelmiyor ve hala kalkmıyor. Sessizlik son bulmuyor...

NİSANUR ABLAK / 10-S

ŞEHİT ESMA

İhvan'ın kızlarından Esmâ el-Biltacı, dün 17'sinde şehit oldu. İçi kıpır kıpır gülümseyen o en son gözleri, şimdi Nil Nehri'nde akıyor... Nil ki, bir ucu cennettir. Sidretül Münteha'nın ayakları dibinden sarktığına inanırız. O, yeryüzünün en eski suyu... Alın yazısı gibidir Afrika'nın, bir parmak izi gibidir yeryüzünün, Nil hayattır... Şimdi Esmâ, o gencecik kanatlarıyla Nil'e hayat taşıyan binlerce şehidin arasında akıyor... Esmâ gibi nice şehitler taşımıştı omuzlarında bebek Musa'yı. Musa'yı sudan çıkartacak omuzları Nil'in, Hz.Asiye'nin bereketiydi. Şimdi işte Esmâ, Firavuna karşı çıkan Asiy'e'nin kızı olduğunu tüm dünyaya ispat etmiştir...

Esmâ şehadetinden hemen önce şu eski şiiri paylaşmış arkadaşlarıyla:

“Onlar bizi Vetir'de namaz kılarlarken buldular
Kimimizi rükuda, kimimizi secdede vurdular
Onlar hem güçsüzdü hem az sayıca
Allah'ın kullarını çağır da gelsinler yardıma
Köpüklü deniz dalgalarını andıran ordularla”

Esmâ, Hz.Muhammed'i (sav) ve arkadaşlarını çağırılmış en son feryadında. Ne oldu bize? “Evet ben Hz.Muhammed'in (sav) yoldaşım ve geldim mustazafların yanına” diyenimiz kalmadı mı aramızda?

17 yaşınızı hatırlıyor musunuz? Unuttuysanız Esmâ'nın fotoğrafına bakınız. Başı hafif öne eğik, gözleri bir zıpkın gibi, binlerce ümit, ideal, heves, ütopya, hiciv, zeka, meydan okuma, merak, çağrı, hareket... Arslanla kuzu hiç yan yana durur mu? Merak eden Esmâ'nın son gözlerine iyice baksın... Orada zümrüt çayırlar ve orada pamukların naif sıcaklığıyla cengaverlerin ucundan kan damlayan kılıçlarının keskin pırlıtsı... Ateş ve gül orada. Meleğin toprağa değdiği anın resmi asılı Esmâ'nın son gözlerinde...

17 yaşınızı hatırlıyor musunuz? Unuttuysanız Esmâ'nın fotoğrafına bakınız. Oğlunuzun kızınızın dalları yeni çiçek açmış erik ağaçlarına benzeyen omuzlarına sarılınız. Bin umutla, bin sual taşıyan o kıvılcımlı gözleri Esmâ'nın, bakanın kalbine ah'ın kanlı madalyalarını takıyor. “Evet, siz bir insansınız bayım, fakat...” diye başlayan uzun bir tirad yükseliyor Esmâ'nın gözlerinden...

Gülümsüyor, dudaklarını sımsıkı örtmüş. Ama belli ki büyük sözler saklı içinde. Gülümsüyor bir lale gibi. Ben en çok sesini merak ediyorum Esmâ'nın. Konuşsaydı ne derdi bizlere, nasıl anlatırdı 17'sinde secdeyken vurulmanın gramajını... Onun o söylenmemiş tüm kelimeleri, bir yutkunma kadar hafif ve hiçbir tartının ölçemeyeceği kadar ağır. O çocuk ses, o şehit nefes, çöllerden cennetlere esen o güzel rüzgarı sesinin... Esmâ, en uzun cümlesini susarak kuran şehitler kervanına katıldı dün.

Bırak şimdi dünya haritasını, siyasetlerini, finans kaynaklarını, uluslararası enerji yollarını, Birleşmiş Milletleri, Arap Liginin bırak, siyaset sosyolojisini, yalancı medyaları, antropolojileri bırak şimdi... Çalıştığın bütün dersleri bırak! Ders bitti çünkü, zil çaldı. Çünkü bugün Mısır vuruldu. Esmâ ve arkadaşlarını şehit ettiler...

Onlar namaz kılarlarken vuruldular. Onları vuranlar, dinin direğine kastettiklerini ne çabuk da unuttular.

Onlara secdeyken nişan aldılar. Bugün Esmâ'nın nişanlandığı gündür secdesiyle. Küçük avuçlarına yakılan kınayı Melekler çözsünler Cennet-i Adn'de. Sekiz Cennetin Melekleri tutsun iffetli duvağını genç Esmâ'nın...

Yasını ceylanlar beklesin. Nil'in kıyısından su içmeye gelmiş titrek ceylanlar tutsun ince yasını Esmâ'nın. Güller serpsin caddelere çocuklar. Hz.Asiye cennetteki evinin kapılarını açsın Esmâ'lara... Mısır'ın kızlarının çeyizidir şehadet, Hz.Zeynep taksın yüzüğünü Esmâ'nın...

Sibel Eraslan

KUR'AN BİZE NE SÖYLÜYOR?

“İmanımız arttı! Ama İslami hayat yaşamıyoruz.” Bu söz bana birinden mesaj olarak geldi. Çok beğendiğim için sizlerle paylaşmak istedim. Bu söz bence çok doğru, imanımız arttı fakat İslami bir hayat yaşamıyoruz. Bu bizim artık dünya işleriyle meşgul olduğumuzu gösterir. “of bu iş yetişmeyecek Kuran’ı daha sonra okurum” deyip geçiştiren ama daha sonra okumayan veya bir iki sayfa okuyup bırakan insanlar olduk. Ne oldu da böyle insanlar olduk? Eskiden dedelerimiz böyle miydi Kur’an okumadan işe başlamazlardı, biz ise tam tersini yapar olduk.

Kur’an bize İslami bir hayat yaşayabilmemizin yollarını gösteren bir rehber kitabıdır. Ama kimse umursayıp da okumuyor. Açıp bir mealinden “ne anlatıyor?”, “ne söylüyor?” diye kimse artık merak bile etmiyor. Oysaki peygamberimizi öldürmeye giderken Kuran’ın sesini duyup onu okutturan daha sonra peygamberimizin yanına gidip Müslüman olan, Hz.Ömer’den başkası değildi. Bize İslamı getiren kişiler bu uğurda canlarını ortaya koydu. Bize buralara kadar hicret edip Kuran’ı getirdiler. Biz ise Kuran’ı okumaya bile yaklaşmıyoruz.

Oysa Kuran okusak, imanımızı yeniden tazelesek, İslami bir hayat yaşardık. Birbirimize yardımlaşma konusunda yarışırdık. Kuran’da bununla ilgili ayetler yer almakta. Merak edip okusak insanların neyle nasıl müjdelendiğini bilsek şimdi Müslümanlık bu durumda olmazdı.

Allah bizlere yardım etsin ve hidayet nasip etsin!

Amin.

ELANUR AKYOL / 10-N

KURTULUŞUN ANAHTARI KUR'AN OKUMAK

Kuran, Yüce Rabbimizin eşsiz güzellikteki sözleridir. Öyleki Rasulullah (sav) “Kim Rabbi ile konuşmak istiyorsa, Kuran okusun” diye buyurmuştur. Rabbini tanımak, O’na yaklaşmak, O’nunla konuşmak ve O’nun sevgisini kazanmak isteyen her insan Kuran okumalıdır.

Kuran’a yaklaşırken, Rabbimize yaklaştığımızı, onu okurken, Rabbimizle konuştuğumuzu hissetmeliyiz. Aksi takdirde sadece hatim indirmek veya sevabımızı artırmak için okursak, Kuran’ı bizleri ulaştırmaya çalıştığı ilahi atmosfere ve aydınlık hedefe ulaşamayız.

Kuran, Peygamber Efendimiz’e (sav) nazil olmuştur. Fakat bununla birlikte; Kuran, Efendimizin (sav) mübarek şahsında hepimize indirilmiştir. Dolayısıyla Kuran okurken, okuduğumuz her ayetin, o an bize indiğini ve bize hitap ettiğini fark etmeliyiz.

Kurtuluşun anahtarı Kuran okumaktır. Çünkü cevapları ile hayatımızı şekillendirdiğimiz, hayati derecede önemli sorularımızı sadece Kuran aydınlatmaktadır. Bu sorular şunlardır:

İnsan nedir? Nasıl var olmuştur? Hayatın anlamı, gayesi nedir? Ölüm nedir? Ölüm sonrası nasıldır? İçinde yaşadığımız toplumla ilişkilerimiz nasıl olmalıdır? Yüce Allah’ı nasıl tanıyabiliriz?

İlk emri “Oku” olan Kuran, daha ilk ayetlerinde yukarıdaki soruları cevaplamaya başlar. Ve insanın nasıl yaratıldığını anlatır;

“Yaratan Rabbinin adıyla oku! O insanı pıhtılaşmış kandan yarattı. Oku, Rabbin nihayetsiz kerem sahibidir. O insana kalemle yazmayı öğretendir. O insana bilmediğini bildirendir.” (Alak, 1-5)

Kuran bizlere, insanın nasıl bir varlık olduğunu, bu dünyada nasıl yaşaması gerektiğini söyler. Kuran ailemize ve topluma karşı nasıl hareket edeceğimizi söyler. Hayatımıza anlam getirir ve bir hedef sunar. Ölüm ve ölüm sonrasını aydınlatır. Kuran, Yüce Allah’ın sıfatlarını, O’nu nasıl tanıyabileceğimizi, onun rızasını nasıl kazanabileceğimizi bizlere söyler.

Kuran’ın kapağını açtığımızda, daha ilk sayfasında şu ayetlerle karşılaşırız.

“Elif, Lam, Mim. Bu kitap ki onda hiçbir şüphe yoktur, takva sahipleri için yol göstericidir, hidayetir” (Bakara, 1-2)

Bu ayet bizlere Kuran’ı nasıl okursak kurtuluş, hidayete kavuşacağımızı öğretir. Ancak takva sahibi olmaya çalışırsak Kuran bize yol gösterir.

Bu hususta da, her konuda örnek almamız gereken kişi Peygamber Efendimiz(sav)’dir. Çünkü Peygamberimizin ahlakı sorulduğunda Hz. Aişe annemiz: “O’nun ahlakı Kur’an’dı.” demiştir. O halde bizler “yaşayan Kur’an” olan Efendimize (sav) uymalıyız. O zaman Kuran’ın ilahi atmosferinde, huzurlu, aydınlık ve kutlu bir hedefe doğru yol alırız.

MERYEM BEYZA IŞIK / 9-P

MİLLİ BİRLİK VE BERABERLİK

Türk milletinde birlik ve beraberlik gerçekten çok önemli bir unsurdur. Millet, sorunlar karşısında dayanışma içinde olması sorunu aşmayı kolaylaştırır. Şimdiye kadar ülkemizde bunun birçok örneğini gördük. Örneğin; Kurtuluş Savaşı yıllarında Türk Milletinin ülkesini kurtarmak adına girdiği mücadele gerçekten inanılmazdı. Erkek, kadın ayırt etmeksizin herkes elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Erkeklerin, genç-yaşlı demeden eli silah tutması koşuluyla, herkesin savaşa katılmasından tutup, kadınların kucaklarında bebekleriyle cepheye mermi taşıdıklarına kadar her şeyi göz önünde bulundurursak, ülkenin ne şartlar altında ayakta durmayı başardığını kavrayabiliriz. O yıllarda ülkedeki birlik ruhu; elden bırakılsaydı, Türk ismi sadece tarihte kalacaktı.

Tarihte buna benzer birlik ve beraberlik sonucu aşılacak birçok olay olmuştur. Savaş anında gösterilen birlik ve beraberlik örnekleri daha göz önünde olsa da, ülkemizde doğal afetler sonucu oluşan facialar ve yıkımlarda da halk arasında oluşan güçlü bir dayanışma ruhu görülür. Örneğin; 17 Ağustos

1999 yılında gerçekleşen Gölcük depreminde, zor durumda kalan insanlara yardım etmek amacıyla tüm ülke seferber olmuştu. Sadece o bölgede yaşayan insanlar değil, Türkiye'nin doğusundan batısına, tüm şehirlerden yardımlar gelmişti. Yiyecek, giyecek, battaniye, çadır gibi ihtiyaç duyulan malzemeler, akın akın gönderilmiş, Kızılay gibi yardım kuruluşlarının sayesinde ve halkın beraberliği, birbirine olan desteği sayesinde yaralar sarılmıştı. Benzer olay yakın zamanda gerçekleşen Van depreminde de yaşanmıştı. Yine aynı şekilde birlik ve beraberliği elden bırakmayan milletimiz bu üzücü olayın da üstesinden gelmeyi başarmıştı.

Ülkemizde, halkın birbirine olan desteği sadece maddi olarak değil manevi olarak da görülmüştür. Mesela yine günümüze yakın bir tarihten örnek vermek gerekirse, Soma'da yaşanan maden kazasının da hayatını kaybeden yüzlerce madenci için ülkede yas tutulmuştur. Dualarımız hep onlarla olmuştur. Ülke olarak vefat eden madenci abilerimizin geride kalan yakınlarının, desteğimizi hissetmeleri için elimizden geleni yapmayı çalışmıştık.

Bu olaylar karşısında girdiğimiz birlik ve beraberlik durumu sadece kötü olaylardan ibaret değil, gurur verici birçok olay karşısında veya kazanılan başarılar karşısında milletimiz yine bütünlüğü hiç bozmamıştır. Örneğin; spor müsabakalarında elde ettiğimiz başarılar ülkedeki birlik ve beraberlik olgusunu daha güçlü hale getirir.

Anlatmak istediğim, Türk milleti iyi veya kötü her durumda, dik durmayı başarmıştır, birlik ve beraberliği hiç elden bırakmamıştır. Şimdi yine bahsettiğim durumlardan biri başımıza gelse, hiç tereddüt etmeden dayanışma içinde olunacaktır. Hem maddi hem manevi yönden insanımız birbirine destek olacaktır. Bu birlik ve beraberlik hiçbir zaman bozulmayacaktır.

MEDİNE ÖZYURT / 10-N

EBABİLLERİ BEKLERKEN

Hüzün yağmurlarıyla ıslanmış, kurşun gibi ağır bir günde, gazeteci çocukların “yazıyor, yazıyor” bağırışlarıyla uyanmıştı. Camdan dışarı baktığında, sokak bir harp meydanıydı adeta. İnsanlar sükut içindeydi; fakat yüzleri kederli olduklarını yansıtıyordu. Endişe ile ellerini dizlerine vuran, çaresizlikten dudaklarını ısırın insanlar aynı zamanda dua ediyorlardı Rablerine. Nedenini bilmediği halde kendini Araf'ta hissetti bir zaman. Gözleri masum bir çocuğu takip ederken zihninde bu bağırışların nedenini arayan soru işaretleri vardı. Meraklı gözlerle ve büyük adımlarla ilerlerken odada, secdeye kapanmış dedesinin ağlamaklı sesini duydu. Dedesini rahatsız etmeden aşağı indi ve gazeteci çocuğun elinden gazeteyi kavrayıp bir köşeye çekildi. Gözleri önemli bir olayı ararcasına hızlı hızlı gazeteyi tarıyorken bir yerde sabitlendi. Bir süre aynı yere bakıp hareketsizce ve bütün kuvvetini yitirmişçesine boş bir yere baktı. Çocuğun bağırışlarından kendine geldi ve kan kokan soğuk kaldırımların üzerinde eve doğru ilerledi. Eve girdiğinde, dedesinin dua mırıltılarını duydu; “Bunca olay karşısında hâla Ebabil kuşlarını bekliyoruz. Bizi affet Allah'ım!” diyordu dedesi.

Sokak belki de en sarsıcı gününü yaşıyordu. İnsanlar çaresizce dua ederken, ellerini başlarına götürüp getiriyordu. Mescid-i Aksa sevdalıları yürek yırtarcasına kâfirlere beddua ediyorlardı:

“Allah sizleri Kahhar ismiyle kahreylesin!”

“Allah sizlerin üzerinize Ebabilleri göndersin!”

İbadetine ara verip biraz sokağa çıktı, toplu dualar edildikten sonra; “Daha dün kardeşlerimiz hainlerin gazabına uğramışken bugün de Mescid-Aksa'ya el uzatıyorlar. Bu böyle mi devam edecek? Müslümanlar hep susacak mı?” diyordu, elinde mikrofon olan bir konuşmacı. Dayanamıyordu artık Müslümanlar. İbadet yapıyor, kardeşinin derdine derman olunca geçiyordu yarası. Filistin, Suriye gibi birçok yerde kardeşlerinin dertlerini dert ediniyorlardı. Artık duaları kuşanma vaktiydi her zamanki gibi.

Bir el omzuna dokundu, dedesiydi. Bak evlat dedi, bu ümmetin işi ebabil beklemek olduktan sonra, İslam topraklarında kan durmaz. Bir buçuk milyarlık Ümmet-i Muhammet, yedi milyarlık Yahudi'ye karşı, oturmuş ebabilleri bekliyor. “Bu kafa yapımız değişmedikçe, kan da akmaya devam edecek evladım” dedi.

DOSTUM, SEN HÂLÂ ÖLMEDİN Mİ?

Hatırlıyorsun değil mi? Rahmetli baban öleli neredeyse on yıl oluyor ve onu sen mezara indirmiştin. Tahtalarını çaprazlama dizdikten sonra yukarı çıkmıştın. Ellerimizdeki küreklerle hızla mezarın üzerini kapatmıştık. O tahtalara çarpan, taş ve moloz tıkırtılarını, günlerce unutamadığını söylemiştin bana. “Daha manidar bir müzik duymadım” demiştin. Tıkır tıkır, takır tukur... Babacığın, hani olur ya mezardan çıkar diye bir an önce kapatmıştık mezarın üzerini. Tonla toprak yığmıştık. Görüyorum ki o mezar tahtası tıkırtılarını unutmuşsun dostum. O tıkırtılar, seni öldürmeye yetmemiş.

Hani ölecektin, becerememişsin be dostum, ölmeyi becerememişsin. Seni bağlayan nedir ki buraya? Malın, mülkün, çocukların mı... Yanlış yere dükkan açmışsın be abi, babanı hatırlasana. Onu mezara indirenler ve küreklerle mezarın üstünü bir an önce doldurmaya çalışanlar kimlerdi: “en yakınları...” Geç be dostum. “En yakınım” dediklerin için mi yaşıyorsun hâlâ?

Hatırlıyor musun, birlikte gittiğimiz derslerin birinde, vaazı yapan hoca: “Bir insan, kırk yaşına kadar ölmeyi başaramadıysa, daha da başaramaz” demişti. Kemâlât yaşını geçiyorsun, hâlâ ölmedin be abi, neyin derdindesin bilmiyorum ki. Bu uğurda gayret ettiğini söylüyorsun ama; ilerlediğine dair hiçbir emare yok üzerinde. Hem bir defa, ölen adamda, kibirin zerresi dahi olmaz. Geçenlerde işyerinde dikkat ettim de, o çok sevdiğin Mercedes’inden inişin, Pierre Cardin takımınla basamakları çıkışın... Boynun kalkık, gözlerin inikti be abi... Leb a leb dünya kokuyordun. Böyle mi ölünür Allah aşkına, on beş yıldır bu uğurda ter döktüğünü söylüyorsun. Olmamış be dostum, ten hazlarından geçememişsin. Hani toprak gibi olacaktın, mahviyette eriyecektin, bir hiç olacaktın. Mutlak varlığın karşısında eriyip, yağmur sularına karışacaktın; nefsini kurban edip, birliğe erecektin.

Samimi değilsin be dostum. Ölmeyi becerememişsin hâlâ. Korkuların var. Hem cenneti istiyorsun, hem de dünyalıktan geçemiyorsun. Nedir bu iki yüzlülük. İyi bir evin olduğu halde, evsizler için yapılan sosyal konutlara başvuru yapmışsın. Hem de araya adam koymuşsun. Yok yok, sen ölmezsin, senden ümidimi kesmek üzereyim. Nefsin, eşşek gibi dimdik ayakta maşallah. Kıytırık bir makam elde etmek için kırk iki kişiyi araya koyduğunu, nice aşksız insanın elini eteğini öptüğünü duydum, çok üzüldüm. Değer miydi...

Hani kırmayacaktın ve kırılmayacaktın. Kırmayı bırak, kırıp geçiriyorsun be abi. Geçen gün evde yengeyi, çocukları haşlamışsın. Hele işyerinde, odanı temizleyen ablaya attığın o fırça da neydi öyle... Pes valla. Yok yok, nefsin eşşek gibi ayakta maşallah abi. Bu iddiaları bırak artık. Yaşın da geçiyor zaten. Sen böyle kel-fodul devam edersin hayata. Ölmek senin neyine, dünyalık sevgisi paçalarından akıyor. Bir araya geldiğimizde açtığın muhabbet konuları hep aynı: Yeni konut projeleri, yol tutuşu iyi arabalar, hiç bitmeyen yazlık projelerin, Silivri’de arsa / tarla projeleri. Yaz tatilini hangi sayfiye mekanında geçireceğimiz, ucuz oteller, tatil köyleri, kelepir devremülk projeleri... Bu ne rezillik be abi!

Bak dostum; önümüz bahar. Tabiat, çılgın bir neşe ile uyanacak ölüm uykusundan. Kar suları hayat verecek kardelenlere. Nergislerin nazenin kökleri, kayaları parçalayıp hayata uzanacak ve sen hâlâ ölmeyi beceremedin. Bu konuda çok beceriksiz çıktın be dostum. Eğer bu dünyadan, gerçek anlamda ölmeden gidersen, işin yaş, biliyorsun değil mi? Ölmeden ölenler, yani aşksızlar, yani hayatı teğet geçenler, yani yaşam bilmecesinin sırrını çözmeden aramızdan ayrılanlar; bir saniyeliğine bile olsa, bu dünyaya tekrar gelebilmek için, dünyaları bağışlamayı göze alacaklar; ama bu istekleri reddolunacak. Ölmeden önce ölenlere ise ölüm, âsude bir bahar ülkesi olacak. Aşk cellâdı, sevgilinin selamını getirip, perdeleri kaldıracak. Onları, orada aşkın sahibi karşılayacak.

Bütün aradıklarını, burada bulamayacağını kaç kez söyledim sana. Nasreddin Hoca misali, samanlıkta kaybettiğin iğneyi, samanlığın damında arıyorsun. Cennetten çıkarılan atamızın, cennete dair hazlarını, cennetin taklidi olan bu alemde değil, yine cennetin kendisinde bulabilirsin. Hatırlasana; bu dünyanın cennete benzetilen hangi nimetinde ürkütücü, huzur kaçırıcı bir yön yok. Cennet gibi, dediğin el değmemiş bir ormanda nice tehlikeler gizlidir. Üzerine şiirler yazılan denizler, korkunç karanlıklarla gizlidir. Boşuna arama dostum, cennette kaybettiğin huzuru, bu devre mülkte bulamazsın.

Ey nefsiyle sevgili arasında bocalayan dostum. Aşk elçisi: “ölmeden önce ölünüz” diyor. Önümüz bahardır, rengi hiç solmayan, rüya esintileri hiç bitmeyen... Aşk yolunda nice engeller vardır. Sevginin delili, sevgili uğrunda can u tenden geçmektir. Unutma ki, bu cihanda katlandığın bütün fedakarlıklar; sevgiliye olan aşkın derecesini gösterir, sevgiliye sunulmuş birer hediyedir.

Sen yine de ölmek için baharı bekleme. Hemen şimdi, yüreğindeki dalgaların çırpınışları dinmeden. Bir dahaki görüşmemizde bu soruyu sordurma bir daha ne olur...

NABİ KÜÇÜK / EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

TESETTÜR

Peygamber efendimiz zamanında, birisi kalkıp da tesettür nedir diye sorsaydı eminim ki herkesin aklına aynı şey gelirdi. Fakat günümüzde bu soru insanların aklını kurcalıyor. Müslüman kadınlara tesettür farz kılınmıştır. Hiç ferace, çarşaf, pardesü giyip başını kapatanla ; dar paça pantolonu veya tayt giyip başını örten bir olur mu? Elbetteki olmaz ama son dönemlerde kadınlar başörtüyü başını örtmek için değil de daha güzel gözükmek için başörtüyü evirip çevirip bambaşka hale getiriyorlar. Aslında baştan aşağı tamamen tesettüre uymuyorlar. Kuran’da tesettür “cilbab” olarak tarif edilmiştir. Cilbab ise çarşaf, ferace, pardesü vb. kıyafetlerdir. Yani vücut hatlarının belirli olmayacak şekilde giyilmesidir. Ama günümüzde kadınlar, gençler bunun tam tersini uyguluyorlar. Dikkat çekmek için ayaklarına topuklu ayakkabılar giyiyorlar ve böylece dikkat çekmeye çalışıyorlar. Gerçekten de oturup neden kapandıklarını düşünmeleri gerekiyor. Çünkü açıklardan daha çok dikkat çekiyorlar ve günah işliyorlar. Kapanmalarında bile bir hayır kalmıyor.

MERVE TOPÇU / 10-N

YANILGI

Dünyamızda yaşayan yedi milyar insanın iki milyarı Müslümandır diyebiliriz. Kur’an-ı Kerim’de bize insanlığın en üstününün inananlar olduğu belirtilmektedir. Fakat şu anki dünya coğrafyasında Müslümanların hiçbir üstünlüğü yok, sadece savaş, gözyaşı ve kan var. Savaşın olmadığı yerlerde ise kukla krallar, paraya tapan Müslüman (!) hocalar hüküm sürmekte, ne yazık ki insanları uyutmaktadırlar. Yıllar önce Dünya’ya barışı getiren, nizamı sağlayan Müslümanlar şimdi nasıl oluyor da bu haldeler? Bu gidişatı değiştirmek isteyen herkes önce İslamı tam anlamıyla bilmelidir. İslam denince rahatlayan gönüller şimdi nasıl olur da Müslüman denince kafa kesen canileri akıllarında canlandırabilir, bu oyuna nasıl düşebilir?

Müslümanlar çalışmayı bıraktı Kuran-ı Kerim’den uzaklaştı. Hatayı kendilerinde değil de Batı’da aradılar. Batıyı asla yenilemeyen ve yenilemeyecek bir düşman olarak gördüler. Ne zaman bu görüş değişirse eski izzetli halimize dönebiliriz.

SAİT YÖNEV / 10-B

EMREDİLEN TESETTÜR

Tesettür, Allahu Teâla'nın kadınlar için vermiş olduğu bir emirdir. Kadının birinci evi tesettürü, ikinci tesettürü de evidir. Bir kadının kendini sakınması ve saklaması hakikatini hiç kimse ve hiçbir neden değiştiremez. Çünkü bunu herhangi biri değil; Allah-u Teâla emrediyor.

Ama ne yazık ki dinimizin simgesi olan başörtüsünün nefretle görüldüğü günler geçirdik. Türbanlı kadınların hor görüldüğü, kamu alanlarına alınmadığı, haince hakaret edildiği ve şiddet gördüğü günler. İnsanlığa sığmayan, modernlik adı altında, Müslümanların yaşantılarının değiştirilmeye çalışıldığı o korkunç günler. Osmanlı Devleti'nden eser kalmasın diye, ülkemizin İslam'la arasını açmak istediler. O bağımsız ve hür kadınların haklarını, özgürlüklerini ve yıllarını ellerinden aldılar. Türbanlıların geri kafalı olduğu düşüncesini insanlara kabul ettirdiler. İnsanların dini duygularını sömürmeye çalıştılar. Bir kısmı için amaçlarına ulaştılar. Ama büyük bir kısmı davasını sürdürdü.

Ancak örtülülerin de bir kısmı, örtüye hakaret etmek için başını örtmüş gibi. Bunların bazıları başörtülü değil "başörtülü", bazıları da "üstü kaval, altı Şişhane" misali. Ve bu insanlar başörtüsünün farz olduğunu düşünüyorlar, ancak Kur-an'ı Kerim'de başörtü değil tesettür ayeti geçiyor. Ve örtülülerin de başörtüyü hak etmesi gerekiyor. Çünkü örtüye değer biçen, içindeki insandır. Ve bu insanlar başörtüye layık olurlarsa, bazıları için bez parçası gibi görülen şey, bazıları için İslamiyet'in simgesi olarak görünür.

Bir kadının örtüsü en az bir bayrak kadar kutsaldır. Buna karışmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Başörtü İslam dinin bağımsız bir simgesidir.

Benay ŞENDEN / 10-N

ZAMAN VE KADER

Çocukluk benim lügatımda masumiyet demek, saflık ve temizlik demek. İnsanlar çocukken hep büyümek ister, çünkü özgür olacaklarını düşünürler. Ama bilmiyorlar ki çocukken sahip olduğumuz özgürlük başka hiçbir zaman ele geçmez. Çocuklar mutludur, hayatın acı ve korkularından uzak, hayat onlar için toz pembe-dir. Ancak doğruyla yanlış ayırt edebilecek yaşa geldiklerinde eskiye karşı bir özlem duyarlar. Çocukluk masumiyetlerini özlerler. Ve artık zaman kelimesinin ne anlama geldiğinin farkındadırlar. Eskiye düşünüp, o günlere gitmek isterler. Ama bu imkânsızdır. Yaş daha ilerledikçe dünya hayatından zevk almamaya başlarlar. Ve sonra geriye dönüp baktıklarında pişmanlık dolu bir zaman... Kendilerini aciz ve mutsuz hissederler. Artık edebi olan hayat için çalışmaya başlarlar. Ama biz ölümün ne zaman geleceğini bilmiyoruz, bilemeyiz. Bazen ölümü düşündüğümde kendimi ölüme çok yakın hissediyorum. Ama sonra tekrar unutuyorum. Zaman, zaman diyoruz ama bunu ters çevirip okumayı düşünmüyoruz. Çünkü nefse engel olamıyoruz. Bir şekilde bizi doğru yoldan alıkoyuyor şeytan ve bütün ömrümüzü mahvedebiliyor. Boş şeyler için kendimizi çok fazla yoruyoruz. Dünyaya geliş amacımızı unutuyoruz. Çok istediğimiz bir şeye sahip olmak için elimizden geleni yapıyoruz ama bu yetmiyorsa kötü yollara başvuruyoruz. Bu çok istediğimiz şey kaderimizde yoksa biz kendimizi öldürsek de parçalasak da olmayacaktır. Ya da kaderimizde böyle bir şey yazıyor olsun, zaten olacak bir şey için kendimiz ve hayatımızı neden mahvedelim? Kaderse kim karşı durabilir ki ? Bunun sınırı korumak için elimizden geleni yapalım ama kötülüğe dokunmadan.

Benay Şenden / 10-N

TESETTÜR VE GENÇ KIZLAR

Hepimizin sıkça gördüğü bir manzaranın üzerinde sizi tefekküre davet ediyorum. Tesettür sadece bir metre örtüden oluşan bir durum değildir. Tesettür Müslüman bir kadının en özgür ve onurlu duruşudur.

Allah cc. bize, Nur Suresi 31. Ayetinde “Mümin kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar (yüz,el gibi) görünen kısımlar müstesna, ziynet yerlerini göstermesinler. Başörtülerini ta yakalarının üzerine kadar salsınlar. Ziyinetlerini, kocalarından, yahut babalarından, yahut kocalarının babalarından, yahut oğullarından yahut üvey oğullarından yahut Müslüman kadınlardan yahut erkekliği kalmamış hizmetçilerden yahut da henüz kadınların mahrem yerlerine vakıf olmayan erkek çocuklardan başkalarına göstermesinler. Gizledikleri ziyinetler bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar. Ey mü’minler, hep birlikte tövbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz!” buyurmuştur. Bu ayette apaçık görüyoruz ki mü’min kadınların yapması gereken şeyler kendini ve toplumu korumaya yöneliktir.

Ziyinetleri göstermek, başörtüleri değil yakalarının üzerine boyun ve kulakları açmak adeta bir moda olarak git gide yayılmaktadır. Biz kul olarak Allah’ın cc. bizden istediğini yapmak durumundayız. Ve Allah cc.bizden modaya uyan değil, kendi rızasına uyan tesettür istiyor.

Ezgi Ceren GÜVEN / 10-N

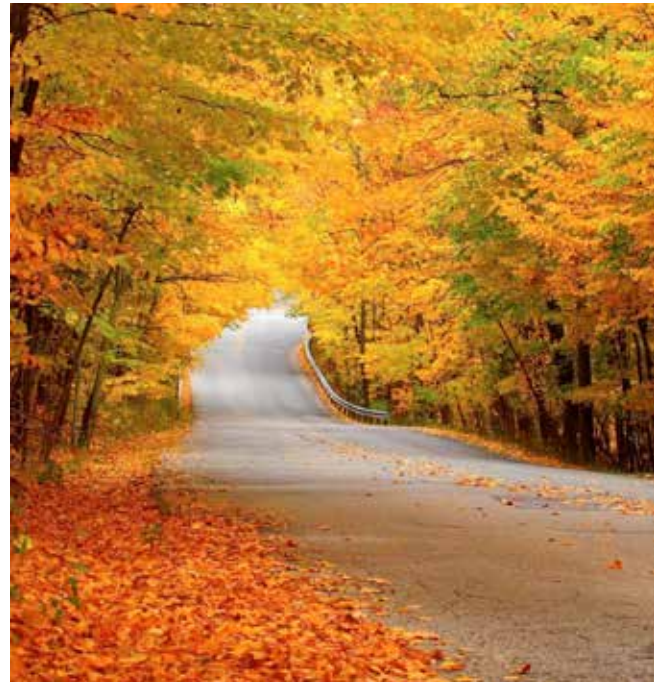
SONBAHAR VE ÖLÜM

Biz fark etmeden tüketiyor ömrümüz. Oysa daha defalarca görmek istediğimiz şeyler vardı. Yaz akşamlarının hafif esintileri, taze meyveleri, ilkbaharın tatlı çiçek kokuları...Tüm bunlar bize keyif veren şeyler. Görmek istediğimiz için gördüğümüz şeyler. Tüm bunların sarhoşluğu geçince yalnız tek bir mevsim bekler bizleri: sonbahar...

Ne yaparsanız yapın kaçamazsınız ölümden. Somut bir madde gibi dikilir karşımıza. Hani şu; yalnızca karanlık gecelerde ve cenazelerde aklımıza gelen ölüm. Her canlının kendisine biçilmiş bir süresi vardır. O çok sevdiğimiz bahar mevsiminin süresi dolunca, her yılki gibi, sonbahar karşılar bizi. Bundandır ki yüreği öpülesi şairimiz Cahit Zarifoğlu; “Bir ölüm vefalı, bir de sonbahar...” demiştir. Cıvı cıvı bahar mevsimi geçince Allah, kirliliğimizi yıkayıp temizlemek için yağmurlarını indirir. Kimileri ruhunu damlaların masum temizliğine bırakırken, kimileri şemsiye açar; asi ve gururlu. Kabul etmezler ruhlarının kirlendiğini. Günahlar kirletir ruhları; bilmezler.

Vefa, günümüz insanların arayıp da bulamadığı olguların başında geliyor ne yazık ki. Halbuki doğru bakmayı bilmiyor kimse. Ölüm, acı-tatlı geçirdiğimiz bir ömrün sonbaharı. Sarhoş geçirdiğimiz bir mevsimin sonunda bizleri hep bekleyecektir...

Zeynep Sevde KAPLAN / 10-S

ŞAHİDİM

-“ Oku! ”

-Ben okuma bilmem!

Biraz daha sıktı, sırtından gül kokulu terler akıtan peygamberi.

-Oku!

-Ben okuma bilmem, ve tekrar...

-Oku! Yaradan Rabb'inin adıyla oku! O, insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku! Senin Rabb'in kalemle yazmayı, insana bilmediğini öğreten bol kerem ve ihsan sahibidir.

İşte biz de “Oku!” diyerek ve kalpleri inleterek açıyoruz sayfalarımızı ve tekrardan okuyoruz hayatı...

Biz nereye gelmişiz, nereye gidiyoruz, bu doğan güneş de ne, şu havada uçan kuşlar, şu tâ kalbimin içine işlediği incecik meltemler nereden geliyor, kim üflüyor bu rüzgârı, aklımı çatır çatır sökecek gibi ürperten bu güneşi kim batırıyor? Sonradan, tekrar açıyoruz gözlerimizi ve yirmi dört bin peygamberin hakkı haykırdığı gibi, biz de haykırıyoruz hayata,

“Ey bu yerlerin ve göklerin sahibi!

Senin bahtına düştüm, sana dehalet ediyorum ve sana hizmetkârım, senin rızanı istiyorum ve seni arıyorum.”

Ya Rabb!

Senin indirdiğin Kur'an üzerine yaşamamızı ve içimizde iman nehirleri coşku içinde akarken son nefesimizi vermemizi nasip et.

Şüphesiz, “İnna lillahi ve inna ileyhi raciun”

Ya Rabb!

Bizim hüsrân içinde olmamamız için bize yardım et.

Şüphesiz, “Asr'a yemin olsun ki muhakkak insan hüsrândadır. Ancak iman edip salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenler müstesnadır.”

Ya Rabb!

İçimizdeki yaralara merhem olan Kur'an-ı Kerim'i daha iyi bir şekilde anlamamızı, yaşamamızı nasip et.

Biz, seni arıyoruz Allah'ım. Hayata bakıyoruz ve seni arıyoruz, göklere, yıldızlara ve bütün mahlukata bakıyoruz, seni arıyoruz. O güneş gibi üflemeyle sönmeyen Kainat Kitabı'na, Kur'an-ı Kerim'e bakıyoruz ve Seni arıyoruz. Ve Sen tüm güzelliklerde gösteriyorsun kendini.

Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Hz. Muhammed (s.a.v) O'nun kulu ve resülüdür.

BERİN BOZDOĞAN / 9-K

ÖZLÜYORUM...

“Özlüyorum.”

Sizce de bu küçük kelimenin hatırı büyük değil mi? Günler, aylar, yıllar geçtikçe hissedeceksin onu.

Seni özlüyorum, arkadaşım, hayallerim, düşlerim; çocukluğumda oyun oynadığım sokaklarım, bir de peygamberim... Seni özlüyorum.

Ey Medine'nin gülü, canım peygamberim,

Seni görmeden seviyorum, seni görmeden özlüyorum. En çok da, seni bana özleteni seviyorum.

Özlemek, sadece üç heceden oluşan bir mana değil ki. Nice kuyular vardır ki, Yusuf'lar mahpus içinde. Eskiye hatırlayıp hüzünlenmek, ya da sevinmek... O kadar özlüyorum ki, bunları aklımdan çıkaramayacak kadar, geriye dönüp onları tekrar yaşayamayacak kadar çok özlüyorum.

Ben; çocuk olmayı, ben, annemin mis kokulu tandır ekmeklerini, ben arkadaşlarımı özlüyorum.

MİHRİBAN TEMEL / 10-L

BOŞ BİR ÂLEM: “Sanal Âlem”

İnsanlar kendi çevresinde olan bitenden bihaber, adeta farklı bir âlemde yaşıyorlar; sanal âlem. Çoğu şeyin gerçek olmadığı, insanların kendilerine profil tasarlayıp yeni bir kişilik yarattığı, belki de kendini farklı tanıttığı boş bir âlem.

Özellikle gençlerin kullandığı sosyal medyada insanlar kendilerine yeni bir profil hazırlayıp gün boyu onunla meşgul oluyorlar. İleride onlara kaç takipçin var, kaç beğeni aldın diye sorulmayacağını, hangi dilleri bildiğini ve sınav puanlarının kaç olduğunu sorulacağını anlamalı bazı arkadaşlar.

Olay öyle bir boyut almış ki, insanlar tanışmak için konuşmak yerine artık sosyal medya hesaplarına bakıyorlar. Halbuki kafalarını o ekrandan kaldırıp biraz çevrelere fırsat verseler belki de en yakın dostlarını bulacaklar. Bunun yerine sosyal medyadaki arkadaşlıklar tercih ediliyor. Yaş ilerledikçe hesaplar kapatılacak, takipçiler gidecek, o sitedeki arkadaşlıklar bitecek, retweetler silinecek. Ve arkaya bakıldığında elde var hiç olduğu anlaşılacak. Fakat zaman geçmiş olacak. Artık beyin eskisi kadar taze olmayacak.

ASİYE KEVSER YILMAZ / 10-M

KABUKLU FİLLER

Allah'ın; Ay'a parlak karanlıklar dokundurduğu, Cennet kokulu efendimiz (s.a.v)'e duyurduğu, bütün kainatın gönlüne fısıldadığı en büyük sonsuzluk huzurunu, Kur'an'ın bize ne fısıldadığını, hiç düşünmedi aslında faniliğe kapılmış taş kalpler. Aslında onlar kabuklarına çekilmiş fillerd. Dünyadaki yetimlerden habersiz kabuklu fillerd. Huzuru süsleyip kabuklarına asmışlardı. Huzurla yatıp kalktıklarını, huzurla yaşadıklarını zannediyorlardı. Aslında yanılıyorlardı. Onlar sömürge kutusuyla yatıp kalkıyorlar, sömürge kutusuyla yaşıyorlardı, kabuklarının dışında bir hayat olduğunu bilmiyorlardı ki, bilmiyorlardı yetimin son nefesini verdiğini, bilmiyorlardı ki zalimin, zulmedenin, katilin; sömürgecinin sahibi olduğunu. Onlar hiç aralamamışlardı huzurun kapısını, onlar hiç bilmiyorlardı gönül sofralarının boş, ruhlarının aç olduğunu. Onlar hiç başlamadıkları huzura "sana uyuyoruz!" demişlerdi, sömürgecinin izinindeyken. Onlar hayata sömürge mercceklerinden bakıyorlardı, toz pembe hayata.

Onlar sömürgecinin arkasında olup bitenleri "mazlumun son nefesini; yetimin göz yaşını; yumruğu kadar güçlü ve büyük bir yüreğe sahip ananın feryadını; Allah'a açılan eli; tozu dumana katan ejderhayı; ateşlerini, dumanlarını, aldığı canları!" "hiçbirini görmüyorlardı. Kendilerini dev sanan kabuklu filler, sadece "kanların, dumanların sönük ışıkların sıçradığı; çılgınlıkların bir fısıltı derecesine indiği, rüzgar olduğu; göz yaşlarının göğe ulaşır yağmur olduğu" toz pembe hayatları izliyorlardı. Çünkü onlara vahyolunmuştu her şey; mazlum da, zalim de... Onlar fil olmalarına fil idiler, sömürgeciler de Ebrehe olmalarına Ebrehe idi.

Ebrehe, filleri yönetse de filler karşı gelebilirlerdi o oklara, can yakan sivrilere, çünkü onlar kabuklu fillerd daha ziyade «huzur»ları vardı, huzur zannettikleri. Ebrehe ve ordusu yok olmalarına yok olmuştu belki de ama geride bıraktıkları, üstlenilecekti bütün üstlenilmeyen görevleri. Kimisi kendini bir dev sanıp kabuklu fil oldu, kimisi doğru yolu seçti «huzurla» doldu. Belki kabuklu fillerin boyun eğip zamanla körelmelerinin, körleşmelerinin bedelini onca mazlum çekiyordu ama gerçek huzur ile dolu olan mazlum dediğimiz her gözyaşının sahibi biliyordu, boğazdaki her düğümün, gözdeki her damlanın hesabının Ebrehelerden sorulacağını. Kabuklu filler bilmiyorlardı ki temiz bir şekilde Huzur'a yaklaşımdan "O" nun huzuruna temizce varamayacaklarını. Gerçek huzur; işkence gören Köle Bilal'in huzuruydu. Bilal; açtı, perişandı, köleydi; ama onun yaşadığı asrın adı: "asr-ı saadet" idi. Varlık içinde yüzen, gerçek huzuru bulamayan Ebu Cehil evlatları ise, huzuru arama yolunda her şeyi test edip, bulamayınca da intiharı deniyordu.

AH BU ŞEHİR...

Yuvarlak ahşap bir masanın üstüne bir çay bir kahve koydum. Sinirlenmişçesine buharını akıtan bir kahve, bir çay. Yine de kahveye uzanmamı engellemiyor bu yakıcılık. Alıyorum ve boğazımdan akmasına izin veriyorum.

Tam karşıyındayım boğazın, İstanbul'un. Kaç yabancı yazarın, kaç insanın cümle cümle anlattığı yerin karşıyındayım. Bu şehrin bir lisanı var ve merhamet dolu bir kalbi. Diğer şehirlerden daha çok. Bu şehrin bir destanı var kiminin manâ iklimlerini delip geçmiş, kiminin başını döndürmüş.

Zamanı düşünüyorum. Bu şehirdeyken, zaman hem dost, hem düşman. Hem mazlum, hem zalim. Bu şehir ki hem vatan hem gurbet. Zaman aktıkça duran upuzun bir nehir bu şehirdeyken. Ve bu şehir bazenleri köpüren bir zehir. Bazeneri dingin bir nehir.

Bu şehrin çocuklarını düşünüyorum. Bu şehri ağacın arkasından izleyen keyifsiz, ürkütücü bir film gibi izleyen çocuklarını. Bu şehirle aynılar aslında, merhametle dolu bir kalp. Ama onlar farkında değiller, olmamışlar. Bu şehir onlara köpüren zehrini göstermiş. Zaman ürkütüvermiş onları.

Bu çocuklar bu şehrin solgun günbatımlarının silüetine bakıp bakıp ağlamaktan yorulursa yolda ve dönmeden annesine, babasına yuvasına hasret. İşte o zaman zehri artar bu şehrin.

ZEYNEP ELİF GİRAY / 10-M

SONBAHAR ETKİSİ

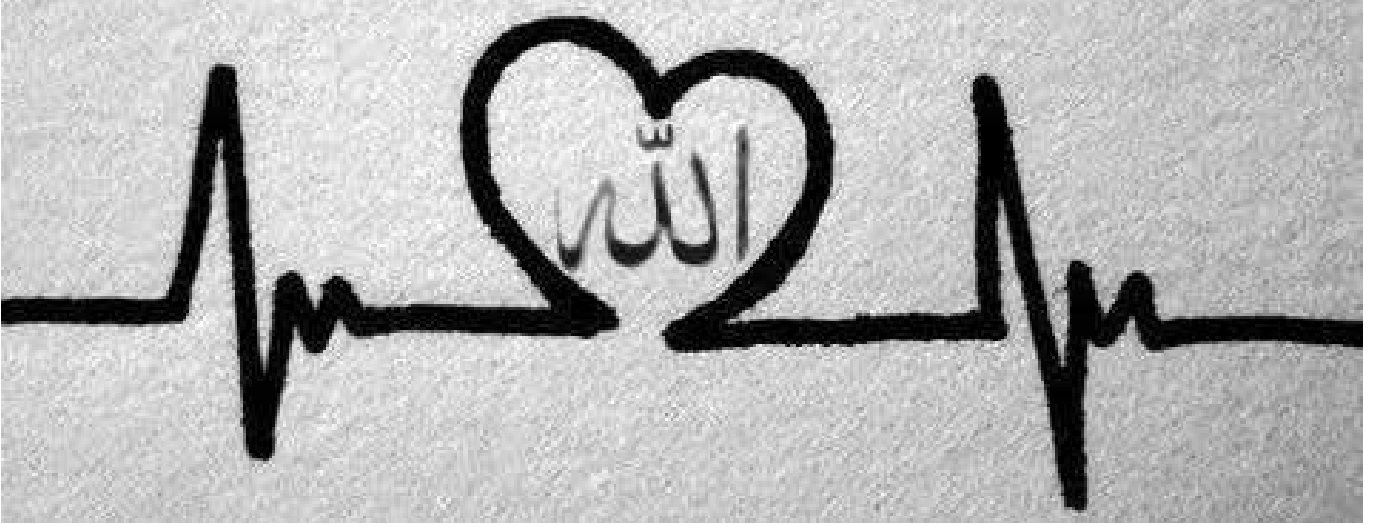
Ben yaz ve kış arasında olan mevsimin sadece sonbahar olmadığını biliyorum. Yağmurda ıslanma sevincini yaşadığım mevsimdir sonbahar. Bazen de yaz bitiminin verdiği hüznün vardır. Kim bilir belki de insanların kötü anılarının canlandığı bahardır. “Son” kelimesinin en çok acı verdiği, renklerin kendini kaybettiği bahar...

Sonbahar bazen de yeniden doğma hissi verir. Öyle ki ölürsün ve dirilirsin. Bana göre bu baharın en iyi yanı ıslak havadan sonra bulutlar ardında beliren güneşin yanında getirdiği gökküşağıdır. O renkler ki içimize umut, iyilik, sevinç ve daha birçok güzel duyguların tohumlarını serper. Bu tohumlar ise huzur vaad eden damlalarla büyür. Bu, çok çaba verdiğin bir işten tam vazgeçeceğin sırada, o uzun zamandır beklediğin gülümsemeyi aniden karşında bulmak gibidir.

İçindeki sevinç dalgaları sonbaharın sonlarına doğru epey büyür ta ki bulutlar sana kar tanelerini hediye edene kadar. İşte yeniden doğma diye bahsettiğim yer tam burası. Yağmur damlalarının karla karışık içini erittiği yer. Bir yağmur nasıl mı eritir içini? Buna sonbahar etkisi diyelim...

SENA NUR YILMAZ / 10-S

AŞK

Aşk... Öyle ki şu günlerde, üç harfin eli kanlı katiller tarafından kirletilmiş hali. Öyle ki en saf, en temiz duyguların yabana atılıp bir çığ gibi korkunç bir şekilde kötüye sürüklenmiş şekli. Sonsuza dek sürecektir bi sevdanın sahibi olmayı isteyen fani, sonu belli başka faniler de arar bu tadı. Oysa sevmek hiç bitmemesi istenen değil midir? İnsanın görünüşteki güzelliğe kanışı mıdır ya da? Aşk bir kuş kadar hür olmalıdır zannımca. Belki sevda kimilerine göre mum ışığı, kimilerine göre ise eriyen mumdan damlayan her damladır... Gerçek sevgi nerelerdedir? Sonsuz sevgisi, ilgisi ve bağışlayıcılığıyla bizi bekletmekte midir? O'ndan kaçışlarımıza rağmen... Gitsem affeder mi sorusuna hep evet karşılığını veren kimdir? Bizi madde olmaktan çıkarıp, deniz dalgaları gibi ucu bucağı görünmeyene götüren, bulutlar kadar saf ve temiz yapan yahut kanatlandırıp uçuran, kalbimizde midir? Ona karışıp huzur içinde var oluşun ileri boyutlarına gidişimizi isteyen, bize her uzvumuzu, her meziyetimizi bahşedendir gerçek sevgili. Öyle ki ürkek her adımımızda koşan gözyaşlarımızın yaktığı yanaklarımızı rahmet eliyle kucaklayan, bize koruyuculuğun ilhamını verendir, gerçek aşkın sahibi. Öyleki dar zamanlarımızda gün, saat dahi hiçbir ibare gözetmeksizin yardım eli bekleyebildiğimizdir. Kimi zaman öyle bir yardım gönderir ki bize, kanayan yaralarımızın kendi kendine sarıldığını zannederiz aciz gönlümüz ve aklımızca. Oysaki aşk, öyle bir yetişmiştir ki imdadımıza, bizi utandırmadan yanaklarımızı kızartmadan, sırtımıza desteğini kondurmuştur. Aşk, ona karşı her hatamızı hoşgörmüştür. Aşk, karşılığını veremeyeceğimiz bir sevgiyi, envai çeşit çiçekten bir yol gibi sermiştir kendi bahsettiği ayaklarımızın altına. Bize biz verip, bize nurdan kaftanlar giydirip, bulutların üstünde uyurmuşçasına rahatı sağlayıp, korunmaya

muhtaç ancak bir o kadar da hırçın bir bebek misali sevmiştir bizi. Oysa ben, sen, yani biz fani-i mahlûkatlar; Aşkı kaybetmekten her daim korkmalıyız.

Aşkı kim kaybetmiş ki ben bulayım Azizim!

Aşk diye başladık sözüme. Ömrümüz aşkla geçse, kim feryad eder, bıktım artık, diye. Beşeri aşktan bahsettiğimi mi düşünüyorsunuz. Eğer öyle ise çok yanılıyorsunuz!

Doğduğumuz andan itibaren, bu alemin, bir imtihan dünyası olduğunun farkına vardık. Ağlayışımızın sebebi buydu belki de. Bu dünyanın sefahat yeri olmadığını öğrendik. Çektiğimiz acılar kamburumuz oldu. Kendimizce dualarımız vardı, isyanı aklımızdan geçirmedik ya da tam olarak teslim olamadık. Unuttuk belki bize bu acıları verip, bizi imtihan eden gücü. Ağlayışımızın ve feryad edişimizin sebebi O'nu unutmamızdandı.

İnsanın fitratında unutkanlık vardır Azizim; ama nasıl olur da O'nun bize verdiği fitratı kullanarak O'nu unutturuz? Nasıl olur da O'nun verdiği acılara sabredemeyiz? Bize üzülme de, sabretmeyi de bir ruhta toplayıp veren Rabb'e nasıl saygısızlık ederiz?

Kays nasıl Leyla'yı ararken Mevla'yı buldu? O Rab, kendi sevgisini göstermek için insanları bizim üzerimize aracı kıldı. "Düşün" diye emir verdi. Dağları, denizleri, Ramazanları, on sekiz bin alemleri bize kendisini göstermek için yarattı. Düşünüp ibret alalım diye. Çektiğimiz acılarda, güldüğümüz anlarda bize kendisini gösterdi. "Sabret ve hazırlıklı ol!" diye. Dönüşün yalnız Bana'dır, diye. "Bu dünyanın efsununa kapılık Ben'i unutma!" diye...

İREM EZGİ AKSU / 10-J

TOZLANMIŞ DOSTLUKLAR

Olur da sıkılırız bazen, boğuluruz, yok olmak isteriz. İşte o anlarda yanımıza gelen melektir aslında dost. Yanımızdan hiç ayrılmayan, üzüntümüzü bölen, sevincimizi çarpan yürektir o. Ona ihtiyacım olduğu kadar, sırlarımı anlattığım kadar yüce bir dost.

Benim en iyi dostumdur tükenmez kalemim. Çünkü bir insandan daha sadık, daha sakin. Hiç şikayetçi değildir dostum. En azından yadırgamıyor, alay etmeyi bilmiyor. Belki de sessizliğini haykıramıyor, bana ne yapmam gerektiğini söyleyemiyor, ama olsun, arada beni anlayan bir çağrışımın olduğunu hissedebiliyorum. YÜREĞİMİN SESİ... İşte o sestir kendimi anlamamı sağlayan. Çünkü ilk onunla tanışmıştık. Ama o son durakta indiriyor beni.

Sonra başımı kaldırıp yıldızlara bakıyorum. Bana bir dost muamelesi gösteriyor. Milyonlarca yıldız sabaha kadar dinliyor beni bıkmadan, hiç konuşmadan. En çok da kendime; “dostum” diyorum. Yalnızım, diyebiliyorum ama yalnız olmak istemiyorum. Çünkü biliyorum; YALNIZLIK PAYLAŞILMAZ! Oysa ben hep yanımızda olan ama hiç bilmediğimiz o meleğin farkına varmak, sırlarımı ona anlatmak, “beraber” kelimesini yaşamak istiyorum. Ama çocukken yaşadığım dostluğu kuramıyorum artık. GERÇEK DOST denilen kavramın ona ait olduğunu bilsem de onca dosttan seçemiyorum onu. İşte zor olan da bu ya... Kendi dostumu, yanımda duran meleği görebilmek esas olan. Ama beceremiyorum. Bazen düşünüyorum. Acaba artık paylaşacak bir oyuncağım olmadığı için mi dostumu bulamıyorum, yoksa paylaşacak bir tek sırrım olduğu için mi? Ama yine de eminim ki herkesin bir dostu vardır. Hatta gerçek bir dost ve şunu unutmamak lazım;

Eğer o sana tasını dolduruyorsa, içeceğin şey onun gülümsemesidir. Ben dostumun hep gülmesini isterim.

CEYLAN YALAP / 10-I

ÇAĞRIYA KULAK VER

Rahman ve Rahim olan Allahın adı ile...

Bizim iffetimiz vardı Ey Dostum! Bizim teslimiyeti-miz vardı. İçimizde bir Kudüs canlanmıştı, gönlümüzde Mısır'ı taşıyorduk.

Bizim içimizde Yusuf'u yutmayan kuyu, İbrahim'i yakmayan ateş, İsmail'i kesmeyen bıçak, Rasulullah'a siper olan – anam, babam, canım sana feda olsun – diyen Ebu Bekir'ler, Mus'ab'lar, Ömer'ler, Ali'ler vardı.

Gönlümüz; nefsanî duyguların, dünyevi heva heveslerin ağır bastığı; bencillik ve enaniyetin, hırs ve öfkenin hakimiyeti altına girdiği cahiliye dönemini yaşıyor ve teker teker silinip gidiyor bu güzel hasletler.

Nerede altı yaşında iken Rabb'ini aramak için gökyüzüne bakıp tefekkür eden ve her şeye rağmen batınî ve zahirî putları kıran İbrahim'in cesareti?

Nerede "Allah beni yaratırken babama sordu mu ki ben de O'na ibadet etmek için babama sorayım?" diyen Ali'nin cesareti?

Nerede tecrit'î yıllarında bütün varlığını infak eden Hatice'nin cömertliği?

Nerede bütün dünya ayaklarının altına serilmişken, Nil Nehri'nin getirdiği Musa'yı alıp, Firavun'a rağmen Rabb'ine itaat eden Âsiye'nin fedakarlığı, gözüpeliği...

Nerede bu güzel duygular? Vakit bu hasletleri ayağa kaldırma vakti!

Şimdi cesarete İbrahim (a.s), iffette Yusuf (a.s), teslimiyette Ali (r.a) olma; Cömertlikte Hatice (r.a), civanmertlikte Asiye (r.a) olma vakti!

Şimdi akan kanların durması için, bütün insanlık için; Türkiye, Kudüs, Mescid-i Aksa, Mescid-i Nebi, Mescid-i Haram için silkinme, dirilme, birlik olma vakti!

Kur'an'ın nurlu yolunda adamlıktan öte Adem olma, Benden geçip Biz olma vakti!

Bunun için Kur'an'ı yaşam merkezine koymak ve Rahman'ın emirlerine kulak vermek lazım.

Düşünmek gerekiyor kardeşim! Ne kadar okuyabiliyoruz, ilk emri "OKU" olan ilahî kitabı, içimizde yaşatabiliyor muyuz? O'na gönlümüzde hayat verebiliyor muyuz?

Yaşamımıza ne kadar sokabiliyoruz Rahman'ın bu istek ve emirlerini?

Rahmetini istiyoruz O'nun ama "kahhar" sıfatının olduğunu da biliyoruz. Merhameti ve bağışlayıcılığı ne kadar fazla ise azabının da bir o kadar şiddetli olacağını² Kur'an bize apaçık ayetleri ile bildiriyor.

Dua edebiliyor muyuz; içtenlikle, fitratımızla, vicdanımızla?

Yoksa dualarımızı sayı ile mi yapıyoruz? Sevgili'ye gidecek hediye saymak yakışık almaz, öyle değil mi?³ Rabbimizin bizim kestiğimiz kurbanların kanlarına, tuttuğumuz oruçlara, kıldığımız namazlara ihtiyacı yok. O'na ulaşacak olan yalnız takvamızdır.⁴

Ey Kardeşim! Biz iffeti Hz. Yusuf'tan⁵, teslimiyeti Hz. İbrahim'den⁶, cömertliği Hz. Hatice'den, adaleti Hz. Ömer'den öğrendik. Bu duyguları bizlere Allah'ın, Rasulullah'ın, Kemalullah'ın dostları bildirdi.

İnsanda nefis olduğunu biliyoruz. Çevremizde bizi hep kötülüğe çağıran unsurlar olduğunu da farkındayız. İşte Allah bize bu bölümde bir anahtar veriyor: "Tövbe". Yalnız içtenlikle yapılan bağışlanma duası... Arınma ve temizlenme kapısı. Adam pişmeden Adem olmaz. Pişmanlık kadar insana yakışacak bir hal yoktur, bize verilen tövbe anahtarı elbette yüce bir görev içindir.

Ey kardeşim! Gözlerini aç! Bakma, gör! Derinlerde çok şey gizli. "İnsan kendini küçücük bir şey zanner. Ancak onda âlemler gizlidir." der Hz. Ali.

Şimdi birlik olma, Kur'an ile yol bulma; şimdi arınma, nefsini bir kenara atıp, vicdanını yüceltme vaktidir. Şimdi pişmanlık ve tövbe vaktidir.

Şimdi Kur'an'ın bize ne söylediğine kulak vermek lazım! Kalk ve şahlan! Bu kutlu ümmet sen'i bekliyor! Rahmet peygamberi, Kur'an'ın çatısı altına bizleri çağırıyor. İnsanlık İslam'ı bekliyor. Kur'an kendisini rehber edinmemizi istiyor! Gözlerini aç Ey Dost! Bakma, Gör! O'na yalnız kulağını değil, gönlünü ver! Yüce Yaradan'a, Kutlu Nebi'ye, Kutlu Ümmet'e, Kur'an'a nail olma dileğiyle,

Dua ve Selametle...

Esma Arzu YETİMOVA / 9-P

1: Tecrit: İslam'ın ilk yıllarında Müslümanların yaşadığı boykot.

2: Mü'min 14/47-48/ Redaksiyon : Yrd. Doç. Dr. M.Cüneyt Gökçe / Erhan Yayıncılık

3: İskender Pala - "Od" sayfa: 359

4: Hac Suresi 22/37 Ankara - 2005/ tashih: İsmail Derin / Türkiye Diyanet Vakfı

5: Yusuf 12/ 33 / Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Kuran Meali / Erhan Yayıncılık

6: En'am 6 / 76-79 / Ankara - 2005 / Tashih İsmail Derin / Türkiye Diyanet Vakfı

BEYAZ ZENCİLER

Masa başında göbek büyüten büyüten ebeveynleri tarafından elleri sıcak sudan soğuk suya sokulmadan yetişen şımartılmış bir nesil, kalplerinde mutsuzluk tohumları filizlenmiş, yaşadığı her olay karşısında ruhsuzlaşmış yaşayan ölümler, gözleri menfaat ve para ile körleşmiş kararmış kalpleri her türlü zulmü yapacak zalimler yetişen bir dünyada kim farkında ki onların? Gözden ırak, karanlığın eteklerine tutunmuş sessizce yaşamını sürdüren bambaşka hayatlar var. Bedenlerinin tutsağı olmuş hayatlarında bazı kendini bilmez insanların kendi menfaatleri uğruna yaptığı iğrenç oyunlarda kullanılan bu masum insanların tek bir suçu var: “Albino olmak”

Albinizm, vücuda rengini veren melanin pigmentinin bulunmaması nedeniyle oluşan bir hastalıktır.

Dünyanın birçok yerinde karşılaşılan bu hastalık Afrika’da bambaşka bir algıya dönüşüyor. Günümüz 21.yüzyılında alışagelmedik bir şekilde yanlış inançlar uğruna kullanılan bu insanlar için, her alınan nefes, bulunmaz bir nimet. Güneşin dahi tehlike teşkil ettiği bu insanlar okuma yazma oranı az olmasından dolayı çalıştırılıyor ve güneş kreminin de kısıtlı olması nedeniyle birçoğunun yaşamı, cilt kanseri sebebiyle son buluyor. Bu nedenle bir albinonun ömrü ortalama 35 yaş civarında. Bunun yanı sıra yanlış inançlar dolayısıyla öldürülen albino cesetleri toprağa dahi özlem duyar hale geliyor. Cesetleri büyücülere satılıp zengin olmak isteyen, iyi bir kısmet bulmak isteyen veya sağlığına kavuşmak isteyen Afrikalılar için albino elleri, ayakları, gözleri veya derisi bulunan iksirler yapılıyor. Öldürülen albino vücutları 250 bin dolara kadar çıkan paralara satılıyor. Albino vücutları kutsal

sayılıp bir takım uzuvlarının şans ve refah getireceğine inanılarak evlerde saklanıyor. Kendinizi bir an bu siyah Afrika’nın beyaz çocuklarından biri olarak hayal edin. Ne korkunç değil mi?

Her gün ellerinizle kumlu toprağa çizdiğiniz hayaller silinip bir anda aileleri ve toplum tarafından dışlanmış, lanetli olarak algılanan benliğiniz onlarca kardeşinizle aynı kaderi paylaşmanıza sebebiyet veriyor. Vücudunuz, doğdunuz an itibarıyla kar beyaz, gözleriniz güneşin batışına yakın bir kızılılıkta beliriyor. Kampta kalıyorsunuz. Başta koruma amaçlı kurulan bu kamplar bir zaman sonra ailelerin evlatlarını terk etmesiyle sona eriyor. Kampta 2 öğün; biri sabah 10’da diğeri ise akşam 6’da yeniyor. Belli bir beslenme düzeniniz mevcut. Sabahları yulaf ezmesi ve akşamları genellikle pilav fasulye. Kampın yakınlarında olmayan anne şefkatiyle kollarını açmış sizi gölgesi altında kucaklarcasına güneşten koruyan ağaç ve altında habersiz oyunlar oynayan kara kıta Afrika’nın beyaz çocukları. Kampta her çocuk kendisinden küçük kardeşine bakmakla yükümlü. Her gün yapmanız gereken sorumluluklarla geçen gününüzde, gözünüzün içine bakan ve bakışlarıyla kalbinizi eriten bu çocuklar, hayattaki en güzel mutluluğu size tattırıyor. An gelir gökyüzünün altında ezilir, sayılı nefesiniz tıkanır, ardından anlarsınız ki hayat süregelir sizi yine yaşatır. Haftada bir kovalarla su taşır, bahçenin orta yerinde kız erkek fark etmez yıkanılırsınız. Bedeniniz Afrika’nın serveti olarak dile getirilir çoğu zaman. Acı gerçektir ki yaşamınız kör olmuş insanlıklarıyla yaşayan, vicdanları dilsiz, merhametleri sağır, tüm insani özelliklerden yoksun suretlere mahkumdur. Gün içerisinde birçok tehlikeyle karşılaşabilme ihtimaliniz, işittiğiniz olağan haberlerle daha da derin bir korku verir. Ve son olarak içinizde umut kırıntıları birikmiş, birilerinin gelip sizi kurtarmasını beklersiniz...

İyiliğin dahi alaya alındığı bir zamanda toz pembe olarak gördüğümüz hayatımıza bir perde çekip, duvar arkasında kalanları da görmek zorundayız ki Mevlananın’da “Dünya kendisini yeni gelin gibi gösteren kokmuş bir kocakadındır.” diye bahsettiği bu kokmuş kocakadını geline dönüştürelim. Dünyaya büyütle bakmak belki ayrıntıları gösterir fakat gözünüzde büyütür, gerçekleştirmek için küçük bir cam parçasıyla bakmak dahi yeterlidir. Unutmayın;

“Bin kilometrelik bir yolculuk, bir adımla başlar.”

Vesselam...

MERVENUR SARIBAŞ / 10-H

DİNLE NEFSİM

Bir şey mi var zannettik bu boşlukta? Sonunun boş olduğunu bile bile hala bir şeyler zannediyoruz. Kalbim değil ben kendimi itiyorum o boşluğa. Boşluğun sonunda bir sonsuzluk olduğunu düşünerek hiç tükenmeyen bir ışığın var olduğunu düşünerek yürüyorum boşlukta... Her yer tümsek... Her yer kargaşa... ve boşluğun kenarına itilmiş, itirilmiş insan dolu her yer...

Soruyorum... Bir şey mi var zannettik bu boşlukta? Az sonra ne olacağını bilmeden, bilemeden uzanıyoruz bu zehirlenmiş dallara... Ne olacak ki diyoruz? Dal zehirliyse üzerindeki elma da mı illa zehirli olacak? Bir dal kopup parçalanacaksa, o gövdeyi taşıyan tohumlar da mı birer birer parçalanacak. O nazik gövdelerine ucu sivrilmiş mermiler saplanan çocuklardan çatır çatır çıktıysa can, bizden de mi çatır çatır çıkacak? Onun bacağı kanıyorsa illa bizim de mi kanayacak? Onun kolu acıyorsa bizim de mi kolumuz acıyacak?

Soruyorum, bir şey mi var zannettik bu boşlukta... Ey haya! Ey insan! Ey ölüm! Soruyorum... Anlayamadın aydınlıkların karşısında savaşırken itip kenara çektiğin gözyaşlarını, o annelerin şefkatlerini, babaların celallerini umursayıp kaçan suskunluğuna kızıyorum. Zulümle çiğnenen insanlığın ara yerinde masum görünme çabalarına... Kızıyorum işte...

Ve dinle nefsim! Tekrar soruyorum... Ölüm kapının önünde beklerken...

Bir şey mi var zannettin bu boşlukta?

Susuyorum...

ZEHRA TEKKELİ / 10-M

TANRITANIMAZLIK

“TANRITANIMAZLIK” yani Ateizm. Günümüzde pek çok insan bu felsefi düşüncenin peşinden gidiyor. Ama beni en çok üzen şey, Müslüman bir ailede büyüüp, çevre ve sanal ortamın etkisinde kalarak ateizmi benimseyen 13-18 yaşları arasındaki çocuklar. Kendimin de 15 yaşında olmasını göz önünde bulundurarak onlara çocuk diyorum çünkü bilgi edinmeye gerek bile duymadan kendilerini “ateist” ilan ediyorlar.

Ateizm hakkındaki birçok tezin çürütülmesine rağmen inanmamaya devam edenleri aklım almıyor. İnsanların düşüncelerine saygısızlık etmek haddime değil fakat bu saçma düşünceye sessiz kalamıyor insan. Evrendeki bu düzenin kendi kendine olabileceğini düşünmek, bunları kontrol eden, yapan bir varlığı inkar etmek nasıl mantıklı olabilir?

Bilim, günümüzde Allah'ın (c.c) varlığını ayan beyan kanıtlarken insanların körü körüne gidip her şeyi reddetmesi kesinlikle bir çıkış noktası değil. Gerçekten de inanmak istemeyeni inandırmaya çalışmak bu dünyanın en zor işlerinden biri.

ESRA KAFCI / 10-M

TEK VATAN TEK YÜREK

Vatanımızın birliği ve beraberliği için yaşamış, davası için canını ortaya koymuş olan fedailerimizin önderliğinde, millet bilinci ile şuurlanmış gençler olup millet için çabalamak, gayret sarf etmek gerek bu vatan için... Birlik ve beraberlik için hudutsuz bir samimiyetle bu vatanın davacılarıyız. Ne Kürt Türk, ne Sağcı Solcu vardır bu ülkede. Sadece insan olan vardır. Ve o insan Fatih Sultan Mehmet'in deyişiyle "Allah'ı tanıdığı kadar insandır." İnsanlar birbirleriyle dayanışma içinde ve tıpkı Osmanlı'nın kısa sürede büyümesinin nedeni olan hoşgörü beraberinde millet bilincine ulaşabilirler. Bu vehimli dünyada insanların arasına nifak tohumları serpenler, sonunda dalalet ve teellümlerle ağlayacaklardır. Milleti aleyhinde davrananlar ve dini istismar edenler, din aleyhine protestolar yapanlar ancak ve ancak bölücülük sıfatlarıyla anılabilirler. Milleti aleyhinde konuşup üstün duruma gelmek isteyenler de onların işleri beyhudedir. Ülkede zararlı işlerle muhatap olup, sonucunda esef duyacağımıza, birlik ve hoşgörü için çalışsak iki cihanda da mesrur oluruz.

Milletimiz, dini için çalıştığı gibi vatani için de çalışıyor ve bunu bazı kesimler engellemeye çalışıyor. Sokaklara dökülüp kendisi gibi düşünenlere karşı ortalığı yakıp yıkarak görüş id-

dia ediyorlar. Onların amaçlarının özgürlük değil, bir kuru gürültü ve laf kalabalığı olduğunu anlıyoruz hal ve davranışlarından. Düşmanlık için uğraşip ve bunu "özgür olmak istiyoruz" diye vasıflandıran kesimden duyuyoruz. Akli olup da kullanmayıp, bizim gözümüzde parya görevini üstlenenlerin, vatanımıza ve dinimize verdiği zararları görüyor ve onların son hallerinin de iyi olmayacağını biliyoruz. Osmanlı gençliğinin bu tür oyunlara gelmeyeceğini ve ebediyen, sadece kendi ülkesinde değil, diğer ülkelerle de birlik içinde olacağını umuyoruz. Necip Fazıl'ın deyişiyle "karanlıkta ak sütün içindeki ak kılı fark edebilecek bir gençlik" olup o insanların beraberliği sağlamak amacıyla ektiği tohumların büyüyen birer fidanlarıyız elhamdülillah.

Bazıları hiçbir zaman dinimizi ve dinimizin de esas aldığı birliği kabul etmediler ve aleyhimize işlemeye çalıştılar. Özgürlük kelimesini dinimizden çok uzakmış gibi görseler de milletimiz bu oyunlara gelmedi, gelmeyecek de inşallah. İlk Müslümanlardan olan Hz.Ali'nin bir sözü ile sözlerime son vermek isterim: "Şahsınıza, malınıza, dininize el uzatanları affediniz ama vatanınıza el uzatanları asla affetmeyiniz!" Vesselam.

EDA AKPINAR / 10-N

Surda bir gedik açtık mukaddes mi mukaddes!
Ey kahpe rüzgâr! Artık ne yandan esersen es!

N. Fazıl Kısakürek

KÜTÜK GİBİ HAYATLAR...

Bazılarımız ömrünü, kuru bir kütük misali, zihayat olarak geçirirken, bazılarımız nefsiyle mücadelede geçirir. “Gençlik... Gelip geçti. Bir günlük süstü, nefsim doyamamaktan dünyaya küstü.” Diyor Necip Fazıl üstad. Secdenin lezzetinden habersiz bir insan, kuru bir kütük değil de nedir... İmtihanda olduğunu unutan ve hayatın cazibedarlığına kapılıp gidenleri mi tasvir ediyordu? Evet çok zordur, insanın gözünde dünyanın hafif gelmesi yahut nefsine galip gelmesi... Lâkin bu zorlukların sonucunda gâlip gelip mesrur olabiliriz de. “Ayağına batan dikenler, aradığın gülün habercisidir.” der Mevlâna. Öyleyse her galibiyetin bir meşakkati vardır. Hatırımızdan hiç çıkmayan Müslüman kardeşlerimizin şehit edilirken bile tebesüm ettiğini görürüz. Sizce bu aşk değil de nedir? Gönlü viran olan bu insanların mükâfatsız kalacağını düşünebilir misiniz? Elbette hayır!

Gençliğini de imanıyla birlikte güvence altına alan bir insanın gönlünde muhabbet ve aşk mevcuttur. Gençken ibadetlerini yaşlılığa erteleyip “Sonra yaparım.” Diyenlerin planları gibi sonları da ibretliklidir. Misal olarak Firavun; Son anda iman etmiştir. Ama bu ona fayda sağlamadı. Ne cennete götürdü, ne de cihan hâkimiyetini verdi ona. Unutmayalım ki bizim o planlarımız, Allah’ın (c.c) planı karşısında aciz kalacaktır.

Müslümanlar ikiye ayrılır şu zamanda aslında. İkisinde de iman edenler vardır ama birisi markada diğeri ise ruhta Müslümandır. Marka Müslümana şöyle diyelim; Batılı bir hayranı olup da, O’nun dinini, kendi dininden üstün sayan fakat “Dinin nedir?” diye sorulduğunda “İslam” diyen, Müslümanlığını içselleştirememiş, imanı gırtlığından aşağıya inmemiş marka Müslüman. İkinci olarak da; her hareketiyle insanların zihinlerinde Müslüman siması belirten bir şahsiyet olmak. Allah (c.c) bizleri ruhta ve hakiki Müslümanlardan kılsın, Âlem-i İslam’ın güzellikleri ile donatsın inşallah. Allah’ın ve Peygamberimizin minvâlinde şaşmamak temennisiyile...

Dua ile, vessalam...

KENDİNE BİR İYİLİK YAP

Her gün yeni bir başlangıç senin için. Kaybettiğin umutlarını kazanmak için yeni bir gün. Geçmişini geride bırakıp, dünü unutup bugünü yaşamak için yeni bir sayfa var önünde.

Neyi ne zaman kazanacağını, ne zaman kaybedeceğini bilemezsin. Bu yeni başlangıçlara, yeni umutlara engel değil.

Her günün yaşanmaya değer. Ama her şeyini kaybettiğini düşünmek, kaybettiklerini sana getirmez. Bunları düşünmekten kurtulmalı, yeni şeyler kazanmaya odaklanmalısın. Yaşadıklarını kendine yeniden hatırlatmak sana kurtulma şansı vermez. Kendine bir iyilik yap ve geçmişindeki kötü anılardan kurtul.

Yaşadığın her gün yeni bir umut. İstedikğin hayatı elde etmek için yeni bir şans. Yaşadıkların, seni umutsuzlaştırmamalı. Yeni başlangıçlar seni korkutmasın. Yeni bir yol var önünde. Nereye gitmek istediğine sen karar ver. Hiçbir şey zor değil. Başaramayacağın şey olmamalı. O yüzden her an senin için yeni başlangıç fırsatı. Fırsatları iyi kullan ve mutlu ol.

ESRA NUR AYDIN / 10-L

KENİMİZİ TANIMAK

Biz öğrenci milletinin büyük sorunlarından biri, sınava çalışma sorunudur. Birçok kişiye, sınava nasıl çalıştığını sorarak başarılı olma konusunda fikir alır ve uygularız. Bu yöntem doğru değil. Çünkü her insan farklı ve buna bağlı olarak zekâ algıları, algı dünyaları ve bir konuyu öğrenme şekilleri farklı olacaktır. Sadede gelirse başarılı birinden çalışma taktiği öğrenip onu kullanmak yerine birçok kişiden fikir alıp, çalışma taktikleri seçenekleri koyup, hatta deneyip bu tercihlerden hangisi bize daha uygunsa ve bize hitap ediyorsa bundan sonraki hayatımızda bu yöntemi kullanmalıyız.

Örnek verecek olursak, fikir aldığımız o kişi sözel zekaya sahip olsun, biz de sayısal zekaya sahip olalım. Fikir aldığımız kişi sınava çalışırken o konuyu on kere yazarak anlıyorsa ve biz de bu yöntemi deneyerek başarılı olamıyorsa tasalanmaya, kendimizde bir sorun olduğuna şüphelenmeye hiç gerek yok. Birkaç farklı yöntemden sonra; o konuyu birkaç kere okuyarak mı, dinleyerek mi, yazarak mı, anlatarak mı daha iyi anlayabileceğimizi çözebiliriz.

Sonuçta her insan konuyu, bir kere anlatılınca anlamak zorunda değil. Belki birkaç kere daha dinleyerek ya da anlatılanı yazarak başarılı olacaktır.

Yani kimseye bakarak kendimizi yorumlamamalıyız. Kısacası her şey, kendimizi tam olarak tanımamızda bitiyor.

MERVE YILDIZ / 10-L

KUL HAKKI VE HASSASİYET

Kul hakkı, Allah (c.c)'in affetmediği yegâne günahdır. Kuldun helallik istenmediği sürece, kul hakkı bir vicdan azabı olarak hayat boyu taşınır. Tabii, kul hakkının ne kadar ağır bir yük olduğunu fark edebilecek kadar insan isek.

Peki kul hakkı nedir? Âlemlerin Rabb'inin (c.c) bile affetmediği bu günah ne ola ki? Kul hakkının da kademeleri vardır. Ancak her türlü fenadır. Bir insanın hayatına son vererek de kul hakkına girilir, küçük bir eşyayı izinsiz kullanarak da. "Bunun ona ne zararı olabilir ki?" diye düşünmek yerine daha hassas davranarak kul hakkından kaçınabiliriz.

Bu hassasiyet, insanların dikkatini çekebilir. Kimisi bunu aşırı bulacaktır, kimisinin hoşuna gidecektir. Ancak Müslüman olmanın aşırılığı yoktur, "takva üstünlüğü" vardır. Bu hassasiyet, insanlara İslam'ın mükemmelliğini gösterir. İngiltere'de yaşayan bir Müslüman'ın otobüs şoförünü nasıl etkilediği ile ilgili bir hikâye vardır;

Bir gün İngiltere'de Müslüman bir adam, işe gitmek için otobüse biner. Şoförden aldığı para üstünü saymadan arkaya doğru ilerler ve boş bir koltuğa oturur. Parayı saydığı anda 20 kuruş fazla olduğunu fark eder. Ancak otobüs kalabalıklaştığı için şoförün yanına gidemez.

Ertesi gün yine aynı otobüse binen adam, parayı 20 kuruş fazla verir. Otobüs fazla olan parayı uzatarak; "Bu para fazla." der. Adam parayı almadan, "Dün para üstünü bana 20 kuruş fazla vermişsiniz. Dün veremedim, bugün ödüyorum. Bu para size ait ." der. Şoför şaşırmıştır. "Ne yani, 20 kuruş için parayı geri mi veriyorsunuz?"

"Ben bir Müslüman'ım ve dinim bunu emrediyor." Der. Şoförün gözleri dolar, heyecanla konuşmaya başlar:

"Eğer İslam bu kadar mükemmel bir din ise, ben de Müslüman olmak istiyorum!" der.

Bu olay, şoförün kurtuluşuna vesile olmuştur. Burada mesele 20 kuruş değil, Müslüman adamın bu konudaki hassasiyetidir.

BETÜL SENA ZOR / 10-M

İMAM HATİPLİ OLMAK

İmam hatipte okumak büyük bir ayrıcalık bence. Normal Anadolu-Fen liseleri gibi değil. İmam hatipli olmak, imam hatip ruhunu içimde yaşatmak bambaşka bir duygu. Daha iki yıl öncesine kadar ben de sıradan bir ortaokulda okuyordum. Hiçbir şeyin farkında değildim. Bunu imam hatip'e başlayınca anladım. Diğer liselerde olmayan Hadis, Siyer, Fıkıh, Kur'an-ı Kerim gibi dersler işliyoruz burada. Bunlar Allah'a yakınlığımızı artırıyor bence, çünkü O'nun emirlerini, yasaklarını, helallik-haramlık çizgisini, peygamberlerimizi daha detaylı öğreniyoruz. Hayatımıza çeki düzen vermemize yol açıyor bütün bunlar. Eskiden imam hatip diye bir şey yoktu. Kadınlar sırf Yüce Allah'ın emrine uyup başlarını örttükleri için zulüm görüyorlardı. Annem mesela... Sırf başı örtülü diye öğretmenlik yapamamış, mesleğini elinden almışlar. Tüm bu olanlara bakılınca ne kadar şanslıyız diyorum ve bu imkanları bize sağlayan devlet büyüklerimize gerçekten en içten şekilde teşekkür ediyorum. İmam hatipler gün geçtikçe artıyor ve bu bizim için büyük bir fırsat doğuruyor. "İmam hatip'e gidip imam mı olacaksın?", "İmam hatipliler yobaz" gibi düşünenlere; imam hatipten de büyük doktorlar, öğretmenler çıkabildiğini, yobaz olmadığımızı göstereceğiz Allah'ın izniyle. Aslında onlarınki bahane. Herkes herşeyin gayet de farkında ancak çekemiyorlar. İmam hatipten önemli kişiler yetişebileceğini bildikleri için buna engel olmaya çalışıyorlar. Ama buna fırsat vermeyeceğiz. Allah'ın izniyle biz imam hatipliler olarak okuyup, çalışıp farkımızı ortaya koyacağız. Buna inanıyorum...

RUKİYE NUR NİZİPLİOĞLU / 10-J

HAYALLERİN ÖTESİNDE

Hayal etmek, başarmak için yola çıkmanın ilk adıımıdır. Büyük icatlar yapılmadan önce hayal edilmiştir. Peki, hayal etmenin bu büyüü, dünyanın içine düştüğü savaş, açlık, adaletsizlik gibi olumsuzlukları gidermek için de kullanılsa işe yarar mıydı?

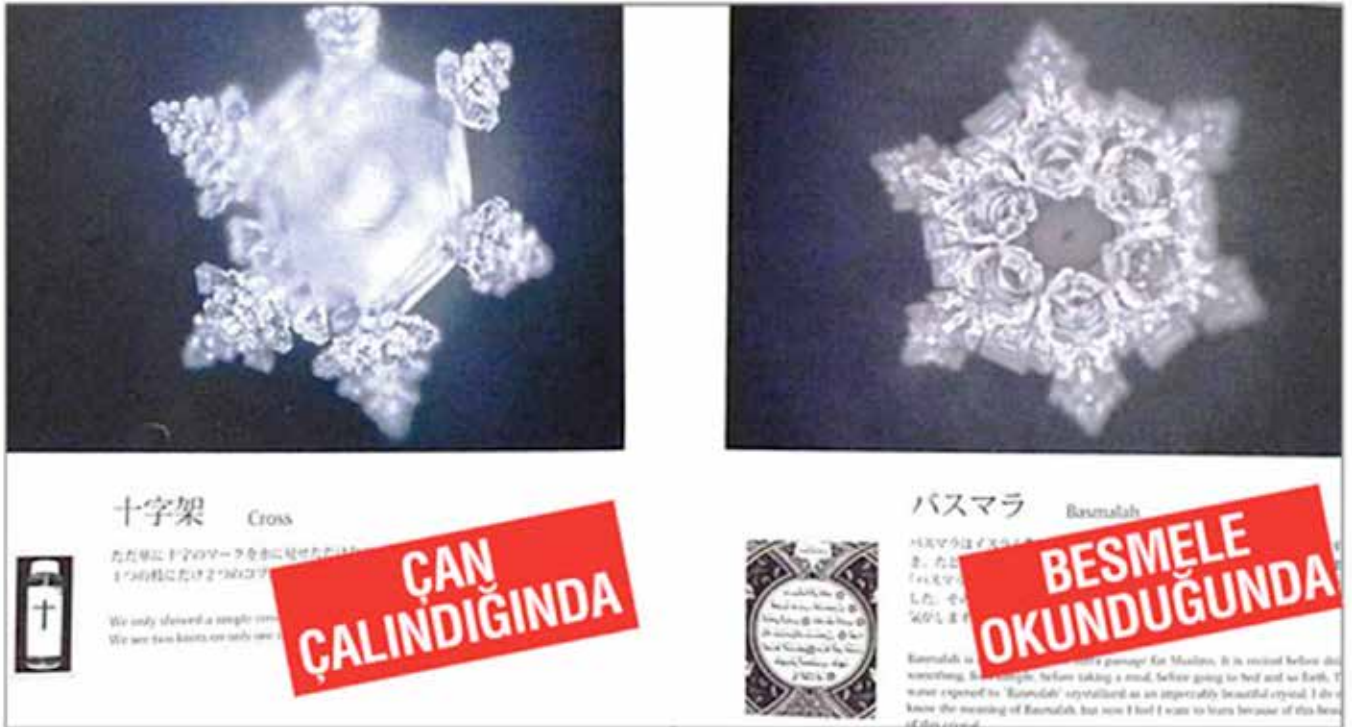
Olumlu duyguların geri dönüşümünün, olumlu olaylar olduğu neredeyse evrensel bir bilgi. Bütün inançlarda olduğu gibi son olarak Japon bilim adamı Prof. Dr. Masar'u Emota'nun gözlem ve incelemeleri de bunu kanıtlar niteliktedir. Buna göre; çok temiz kaynaklardan gelen su örneklerinin ve kendilerine sevgi dolu sözcükler söylenen su örneklerinin aynen kar tanelerinin modellerine benzeyen çok parlak, yoğun motifli, simetrik ve çok renkli desenler oluşturdukları görülmüş...

Buna karşılık çevre kirliliğinin çok olduğu bölgelerden gelen su örnekleri veya negatif düşüncelere maruz bırakılan su örnekleri ise koyu renkli, asimetrik ve tamamlanmamış motifler oluşturmuşlar.

Bu deneyde görüyoruz ki olumlu duygular kainatin her parçasında yanıt buluyor. İnsana hizmet için yaratılmış olan kainatta olumlu duygular karşılık bulurken Yaradan'ın nurundan yaratılan insanda nasıl bir karşılık bulmaz? Elbette bulur ve ondan bitki ve hayvana, suya, havaya sonuçta her zerreye yönelir ve olumlu bir şekilde insana döner. Böylece her an karşılaştığımız ya da duyduğumuz kötülüklerle karşılaşma ihtimalimiz giderek azalır ve umulur ki yok olur.

Bütün bunlar size imkânsız gibi gelebilir ve nasıl olur da onca kötülükten iyi şeyleri hayal ederek kurtulabiliriz diyebilirsiniz ama unutmayalım ki hayalin ötesinde bir hayatta yaşayabilmek için önce hayal etme aşamasını geçmemiz gerekir.

BEYZA SARIKAYA / 10-N

Japon bilim adamı zembemin çan ve besmeleye nasıl tepki verdiğini kitabında böyle işledi.

DOST DEDIĞİN

Bir insan vardır ki gitmeyen, sesi soluğu çıkmadan bekleyen ve ne olursa olsun seni terk etmeyen. Güldüğün zaman çevren tıka basa dolu olur da hani gözlerin bir dolmayagörsün. Bir başına kalırsın, sonra bu yalnızlıkta aklına biri gelir ve yüreğin ona uzanır. Annenden sonra her şeyim diyebildiğin tek insandır o, tek dostundur. Gerçektir.

Herkes bilir ki hayatımız dümdüz uzanıp giden bir yol değildir. Hemen herkes inişli ve çıkışlı dönemler atlatmak zorunda olmuş çoğu kez acıyı tatmaya maruz kalmıştır. Biri yoktur ki bu dönemlerde ağlayabileceği bir omuz aramasın. Çünkü her ne kadar neşeli ve mutlu günlerimiz geçiyorsa bir o kadar da mutsuz ve umutsuz hissettiğimiz günler yaşıyoruz. Kırılıyoruz, inciniyoruz ve ayakta durmak için çabalıyoruz. Lakin şu da bir gerçektir ki vücudu ayakta tutan kemikler, binayı ayakta tutan temellerdir. Bu zor zamanlarda dost, kemiğimizdir, temelimizdir adeta. Herkes gülümserken onun yanında ağlarsın yalnızca canın yandığında bunu gözlerinde görebilen tek kişidir dostun. Onunla susmak bile anlamlıdır, iyi gelir. O koca kalabalıkta varlığı hiç yitmeyendir. Onca arkadaşın arasında tek canındır. Göze batmasa da aradadır bilirsın ve hatta dost mum ışığı gibidir. Ne zaman ki odayı dolduran ışıklar kapanıverir, koca karanlıkta o çelimsiz mum ışığı kalır. Karanlıktan korur seni.

Peki güvenin para gibi harcandığı şu dünyada kimdir ki o sonsuz güvenimize mazhar olan kişi? Nasıl olur da öylesini buluruz? Tabi aslında biz bulmayız, dost bizi bulur. Onu kaybetmemek ise bize kaldığında iş değişir. Çünkü arkadaş çoktur, ama dost zor bulunur.

FEYZA BAHADIR / 10-N

FATİH DUMAN'IN “ENE” ADLI KİTABI ÜZERİNE...

Bir ses var insanın içinde, hiç susmayan hep konuşan, Adına nefis diyorlar. Diler misin bu kez biz konuşalım, o içimizdeki nefisle? Şimdi nefsinle konuşacağın bir hikaye anlatacağım sana. Nefsini konuşacağın bir hikaye... Bizi durduran ve kandıran da nefsimizdir ve hatta şu anda içinde bir ses varsa “okuma bu kitabı bırak!” diyorsa sana, inan ki o da, nefsinin sesidir.

Hem, her kitap bir kişi için yazılır. Belki de bu kitap senin için yazılmıştır... (“ENE” adlı kitabın içinden bir kesit)

İnsanın en büyük düşmanı aslında kendisidir. Asıl imtihan kendi içimizdedir. Fatih Duman; okurları uyarmak ve insanoğlunun baş düşmanını tanıtmak için bu kitabı yazmış bizlere.

Üslup olarak nefsin ağzından aktarılan bu hikaye, bize nefsin amacını, içimize açtığı yaraları ve düşünme şeklini anlatarak imanımızı ve ahiretimizi gözden geçirme imkanı tanımış. Yazar, kendine has yorumuyla hazırlamış olduğu bu hikayede hepimize bu sorunun önemini aktarmış ve insanın duygusal geçişlerini sürükleyici bir şekilde, açıklayıcı bir dille bizlere anlatmıştır.

Kitapta karakter – olay ilişkisi konuyla uyumlu. Yazar seçtiği konu üzerinde vermek istediği mesajı okuyuculara ulaştırmış. Kitabın seçtiği ana olay, ana karakterin başından geçen hikâyelerle tastiklenmiş. Nefsin ağzından yazılmasıyla da bu konunun bizimle olan bağlantısına ve benzerliğine dikkat çekilmiş. İçimizden geçen düşünceleri kağıda döktüğü için de samimi bir dili var. Kitapta kendinizi görüyorsunuz ve sanki sizin ağzınızdan yazılmış hissi uyandırıyor. Kitapta kendinizi kaybediyorsunuz. Seçtiği şiirler anlamlı ve kitapla uyum içerisinde.

Kitapta olumsuzluklar da yok değil. İçten bir dili olmasına rağmen bazı bölümlerinde uzun uzadıya betimlemeler yapılıyor. Bu da okuru sıkıyor ve kitaba ara verme isteği oluşturuyor. Nefs’i yedi mertebeye ayırarak sınıflandırıyor ve anlamayı kolaylaştırıyor. Hikayesi de buna uyum içerisinde seyrediyor. Fakat hikayenin bazı yerlerinde konuyu daha fazla açmak amacıyla size hikayeden koparıyor ve size hikayeyi unutturuyor. Her şeye rağmen düşünce dünyanızı zenginleştirecek ve size okurken hem tecrübe dolu bir hikaye hem de düşünce yazısı tadı verecek güzel bir kitap.

EBRAR GÜNEŞ

“O, SANA, SENDEN YAKIN”

Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla;

İnsan kendisini ne zaman yalnız hisseder, ya da ne zaman umutsuz... Veya yorgun, amaçsız... Aslında bu yalnızca bir histir, gerçek değil. Çünkü demiş ki Rabbimiz;

“Ey insan; Rabb’in seni bırakmadı ve darılmadı” (Duha, 3) Yani insana anası, babası bile küsse, o küsmez, asla bırakamaz elini. Çünkü o yaratıcı...

Yalnızlık öyle bir duygudur ki, asla peşini bırakmaz, bir kere yakalarsa insanı yakasından. Kişi onlarca, binlerce kişinin içerisinde olsa bile, yalnızdır. Yanında kanından canından biri yoksa. Bir insan; tanımadığı onlarca insan arasında yalnız mıdır, değil midir? Bir düşünürsek aslında yalnız değil. Yanında sağ ve sol omzunda birileri var. Bir de şah damarından daha yakın olan...

Bir zorlukla mı karşılaştın? “Rabbin için sabret” (Müddesir, 7) ve bu ilk sabretme safhasını geçtiysen “Ancak Rabb’ine yönel ve yalvar” (İnşirah, 8) yalvar ki farklı ve günah yollara sapma. İnan ki o senin kaderin, seçeceğin yollarla değişir. Amel ne olursa olsun kader Allah’ın, Kahhar’ın elinde; “Şüphesiz O güldürür ve ağlatır” (Necm, 33) Ne gelirse O’ndandır... Bil ki bu zorluklar senin sınavın ve sen ne kadar az yanlış yaparsan o kadar yüksek not alırsın...

Bu sınavda başımıza her şey gelebilir. Bu her şey öylesine bir her şey değil... Gerçekten her şey, ailenizi, evinizi, eşyalarınızı, işinizi kaybedebilirsiniz pes etmeyin, çünkü “Şüphesiz, O öldürür ve diriltir” (Necm, 34)

Sonuç olarak, Peygamber Efendimiz (s.a.v)’in ölüm hastalığına yakalandığı ayda, safer ayında, belki sen de ölüm hastalığına yakalanırsın. Kim bilir... O yüzden gel tövbe et... Ne demiş Resul; “Her insan hata eder, hata işleyenlerin en hayırlısı tövbe edenlerdir.” Tövbe et ve...

Bugün namaza başlamak için ne güzel bir gün...

GÜLCAN KARAKAŞ / 10-L

SÜRGÜN HİSLER...

Sarılı, turunculu, kızıl kahveli yaprakların, rüzgârla oradan oraya savrulduğu yağmurlu bir günde; kız, camın önüne oturmuş kahvesini içerken yağın rahmeti izliyordu. Yağmurları severdi kız. Yağmurun tüm ruhunu arındırdığını düşünürdü. Bu yüzden de yağmuru, her fırsatta izlemeye çalışır; ruhuna terapi uygulardı. Yeryüzüyle buluşan her bir yağmur damlası sanki kızın kalbine düşüyor; kötülükleri, günahları kalbinden uzaklaşıyordu.

Yarılanmış kahve fincanını ellerinin arasına aldı. Fincanın sıcaklığı kızın içini titretmişti. Üşüdüğünden değil; sadece titremişti. Belki de bu sıcaklık yüreğine fazla gelmişti. Sevgiden ısınamamış yüreğinin, yarılanmış kahve fincanı tarafından ısıtılacağını düşünmesi ne komikti! Yarım bırakılmıştı kızın yüreği. En heyecanlı yerinde reklam arası veren diziler gibiydi. Genç yaşta küçücük yüreği sahipsiz bırakılmıştı.

Anne-babasını bir trafik kazasında kaybederek sahip olduğu her şeyi yitirmişti. Yüreğindeki acı, yüreğinden binlerce kat daha fazlaydı.

Trafik kazasından sonra amcası tarafından bir yurda yerleştirilmişti. İyiydi, güzeldi de sevgi, şefkat nereye saklanmıştı? Buradaki insanlar gülmüyorlardı bile. Sabretti kız, sustu. Yalnız kaldı, içine attı her şeyi. Kazadan sonra dünyanın acı gerçekleriyle birer birer karşılaşılıyordu. Kız, bu durumdan hiç hoşnut olmamıştı, hayatı birden bire tepetaklak olmuştu.

Bir zaman sonra içine atmadan da yorulmuştu kız. Biriyle ya da bir şeyle paylaşmalı, yükünü hafifletmeliydi. Kaldığı yurttaki gülmeyi unutan, disiplinle kafayı

bozmuş insanlarla paylaşamazdı. Kalpleri kararmıştı onların, kızın nasıl dert ortağı olacaklardı? Yazmak? Evet evet, en iyisi yazmaktı. İçine atmasındansa kâğıtlara dökerdi içini. O günden sonra her gece ufak ufak şeyler yazar olmuştu. Hislerini en iyi şekilde tercüme edebilecek ufak tefek şeyler...

18 yaşına geldiğinde tüm eşyalarını toplayıp ayrıldı yurttan. Artık reşitti, kimseye hesap verme zorunluluğu yoktu. Kendi evinde anne- babasının hatıralarıyla yaşardı hiç değilse. Ama önce yapılacak bir şey vardı: Geçmişe keskin bir çizgi çekmek. Ya da onları denizin sonsuzluğuna uğurlamak.

Yazdıklarını bir kutuya koydu bir sabah. Anne-babasının ölmesine rağmen onu duyacaklarına inanarak özür diledi onlardan. Kendini bu durumun gerekliliğine iyice inandırdıktan sonra soluğu sahilde aldı. Yazdıklarını kronolojik sırasına göre okuyup vedalaştı. Kutuya yeniden yerleştirip onları denizin sonsuzluğuna uğurladı. Kalbindeki hatıraları da kalbinden sürgün etti.

MELİKE NUR ÜNSAL

BİR ELVEDA BİLE DİYEMEMEK

Öyle bir uykuya dalıp, öyle bir uyanış yaşayacağız ki bir gün, ne günaydın dediğimiz sevdiğimiz olacak yanımızda ne de gözlerine bakıp hayallere dalacağımız ilhamımız. Belki de ona sitem edeceğiz “Neden beni bıraktın ?” diye. Belki her gece hatırımıza düşecek siması, gözleri. Ve bir sitem daha gelecek gözlerimizden, dilimizden “Bir elveda bile demeden mi?” Zamanla daha çok artacak sitemimiz ve ardından daha da çok öfkeleneceğiz hem dilimizle, hem de gözlerimizle. Zamanla yorgun düşecek kalbimiz, hatırımız. Acısı ağır çıkacak kalbimizin, o terleyecek, gözümüzden akacak. Acısı bir darbe misali çıkacak hatırımızın, o yavaşlayacak ve kareler, anlar teker teker silinecek hatırımızdan. Sadece ilhamımız kalacak hatırımızda. “Gözleri” zamanla onlar da bulanıklaşacak, gitmemize yakın, sonra... sonra hatırımıza düşecek “Neden beni bıraktın ?” sorusu değil de “Acaba neden gitti” sorusu, beynimizi kavuran ateş gibi soru. Neden en başından düşünemedim? Neden onu aramadım? Bu daha da kavuracak aklımızı. İçimizi rahatlatmak için kandıracağız kendimizi “Gidişimiz aynı değil ki! O benim yanımdan gitti, ben ise dünyadan!...” Biraz ferahlatırsa da içimizi bu bahane, yine de huzura kavuşamayız. Ne zaman gözler işlevini getiremez olur, ne zaman bir omuza, sıcacık bir kalbe ihtiyaç duyarız, sevdiğimizi isteriz, ne zaman ki elimiz kağıt, kalem tutamaz olur o zaman da ilhamımızı isteriz. Son nefeslerimizde de onu isterdik yanımızda. Ve sorular cevaba kavuşur son nefeste “Ben onu bir ilham tahtası olarak gördüm! O da sevillecek bir kalp!” Bir balyoz gibi çarpar beynimize bu cevap ve bir darbe gibi iner kalbimize. Ne yaşlı kalbimiz dayanır bu cevaba ne de yaşlı ruhumuz. Çıkıp gider bedenimizden ruhumuz!

Hiç bir zaman Allah’a dua etmeden, hep kendine sorular soran insanın, o namazını kılmadan, selası verilir, namazı kılınır, toprağa kavuşturulur. Elden ele gezen kürekle ışığı kesilir ve o duasını edemeden O’nun duası okunur. Teker teker gider yakınlar, en sonunda hiç kimseler kalmaz. Saatler geçer, heybesini sırtlanır; doldurur günahlarını sol göze, sevaplarını ise sağ göze... Birden bir el dokunur toprağa, kırışmış, titrek bir el. Çökmüş, bunalmış, bulanmış, gözler ve birkaç damla ıslaklık ile buluşur toprak ve yaşlanmış, çatallaşmış bir ses buluşur hava ile. Değişmiştir beklenen, ve geç gel-

miştir! Çok geç! Eli toprağı, sesi havayı okşar. Arada bir bıçak izi gibi gelse de hıçkırıklar “Çok mu geç kaldım elveda demeye? Çok mu geç kaldım beni biraz daha sev demeye?... Ama merak etme seni almaya geldim ben, anladım artık beni sevdiğini ve sevgini de tuvallere boyadığını, satırlara karaladığını, gözlerimi de... Anladım işte, anladım geç de olsa anladım ve hatırıma düştün. Sen benim saçlarımı okşamadan, elimi tutmadan uyuyamazdın” Titrek el toprağı kazmaya başlar, kazdıkça kazar ama tepki gelmez, çünkü geç kalmış bir sesleniştir bu sevgiliye, geç kalmış bir ah’tır, yakarıştır. Giden gitmiştir, günahlarıyla, sevaplarıyla. Sevgili, bekleyen elini ne kadar tutmak istese de tutamaz beklenenin geç gelenin elini. Çünkü heybesini çoktan sırtlamıştır. Artık bekleyen ile beklenenin arasındaki tek bağ heybenin içindekilerdir. Bekleyen bir fani sevda uğruna terk ettiği farzlardır, kendi kendine, ölümsüzmüş gibi sorunları ile cebelleşmesi ve beklenenin her ikisine de çektirdiği acı.

Beklenen akıllanmış mıdır acaba heybesinin sağ tarafını doldurmak hakkında ve bekleyen gibi hatırıdakiler ile cebelleşmemiş Allah’a dua etmiş midir ? Bir fani olduğunu hatırlamış geç kalmış bir algı ile fevri kararlar almamış mıdır? Ve ölüm gibi habersiz, zamansız gitmemiş midir?

SELMA DURSUN / 10-J

“O AN”

Bardaktan boşanırcasına yağın yağmura aldırılmadan yürüyordu. İnsanları izledi. Koşuyorlardı. Hayat onlar için yalnızca koşuşturmadan ibaretti. Adımlarını sıklaştırdı. Yağmur şiddetini artırınca kenara çekilip sırtını duvara yasladı. Arka cebindeki kulaklıkları çıkardı. Kapşonu kafasına geçirip yürümeye devam etti. Yanından hızla geçen arabaya dikkat etmek isterken baştan aşağı çamura bulanmasına engel olamadı. Öfkeyle kenardaki kaldırıma oturdu.

Sabah olanları hatırladı. Ona yaptığı baskıya daha fazla dayanamayacağını söylemişti babasına. Annesi ise yoktu. Ne zaman yanında olmuştu sanki? Gittiği yerde mutlu olsun olmasın, önemli değildi. Herkes gibi o da gitmişti. Oysa en çok ona ihtiyacı vardı.

O sefil mahalleden kurtuldukları gün artık kimsenin onlara acımalarını istemiyorlardı. Bir gece aniden sesler duymaya başladı. Bu fısıltılar gürültüye dönüşürken annesinin bağırdığını, hayatından şikayet ettiğini duydu. Sonra sesler gittikçe azaldı, azaldı. Ertesi sabah kapı çarpılma sesiyle uyandı. Annesi, canını bile verebileceği annesi onu hiç düşünmeden çekip gitmişti.

Yağmur suları kirpiklerini ıslatınca gözlerini ovuşturdu. Bir müddet öylece oturdu. Yavaşça ayağa kalkıp yolu kontrol ettikten sonra araba gelmediğini görünce caddeye doğru bir adım attı. İki, üç derken bir ses duydu. Durdu. Sağ tarafına baktı. Bir kadının ağzını oynattığını gördü. Kulaklıkları çıkardı. Kaldırımın karşısındaki bir grup insan sesleniyordu. Dediklerini anlayamıyordu. Birisi “dikkat et!” diye bağırınca başını sol tarafa çevirdi. İyice yaklaşan farlar gözünü alınca ne yapacağını bilemedi.

Çılgılık duymasıyla birlikte kendini bir boşlukta buldu. Sessiz, karanlık bir boşluk. Bir şey onu omuzlarından silkeliyordu. Gözlerini yavaşça açtı. Birçok yüz onu izliyordu. Bu kadar insanı hiç bir arada görmediğini düşündü. Bu kadar insan, üstüne üstüne gelmemiştir hiç. Yaklaşan ambulansın sesini bile zor duyuyordu. Vücudunun her yerinden akan ılıkılığı hissetti. Kıpırdamaya çalışınca duyduğu acıyla yüzünü ekşitti. Sonsuzluk onu bekliyordu. Gözlerini kapatırken yanaklarından bir damla gözyaşı süzüldü. Annesiyle yaptığı son tartışma geldi aklına. Son sözü: “Anne” oldu.

SERRA İŞCAN / 10-R

HER ŞEYDE BİR HAYIR VARDIR

Evlat acısı onun en büyük imtihanı olmuştu. Hayallerine bile sığdıramadığı o özel ve mükemmel duyguyu üç ay boyunca yaşamıştı. Tek istediği yavrusuna kavuşmak, onu kollarıyla sarıp doyusuya onun kokusunu içine çekmekti. Sonbaharın tatlı rüzgarı saçlarını dağıtırken yeni bir yaprak daha düşmüştü yaşlı ağaçtan. Uzun siyah paltosu ve yol boyunca ses çıkaran topuklu ayakkabılarıyla yoluna devam ederken tüm düşünceleri iki yıl önce kaybettiği küçük yavrusuydu. Biraz hava almak adına dışarı çıkmış ilerlerken annesiyle futbol oynamaya çalışan küçük bir çocukla karşılaşmıştı. Küçük çocuk hırsıyla topu atmaya çabalarırken annesi onun bu haline kahkahalar-

la gülmüş, daha sonra da ona sarılıp gözlerini kapatırken dudaklarından eksilmeyen tebessümle ilacına kavuşmuş gibiydi. Bu tabloyu gören kadının iki yıl önceki anıları hızla gözünün önünden geçti. Gözlerini, hastanenin limoni kokusunu duyunca açmıştı. Keskin koku burnuna dolarken eli hızla karnına gitti. Hissetmiyordu, hissedemiyordu. Elini tutan eşini fark etti. Hızla doğruldu ve ardına sorularını sormak için, ağzını açmıştı. Eşi ondan hızlı dav-

ranıp “gitti” dedi. Dünya başına yıkılmıştı. Oysaki ne hayaller kurmuştu. Ama şimdi canı yoktu. Biricik yavrusu yoktu. Annelik duygusunu yaşayamayacaktı. Evinde neşe olmayacaktı. Düşünceleri aklına geldikçe, boğulduğunu ve karanlığa gittiğini hissetmişti. Daha sonra dayanamadı ve çığlığı kopardı. Elleri altın sarısı saçlarını yoklarken, çığlık atmaya devam etmişti. Eşi ellerini tutup indirmeye çalışıyor fakat başaramıyordu. Sesler çoğalırken, hemşireler annenin feryadını duyup odaya dolmuştu. Ona doğru yaklaşırlarken son bir feryat kopmuştu dudaklarından. Daha sonra tenine değen sivri uçla tekrar karanlığa gömülmüştü. Bu anı tekrar gözlerinin dolmasına neden oldu. Kafasını iki tarafa sallayarak bu halinden kurtulmaya çalıştı.

Şimdi ise bir bankı gözüne kestirmiş oraya doğru ilerliyordu. Gerçekten de kendi sesini dinlemeye ihtiyacı vardı. Banka oturmuş küçük evladının ona şefaatçi olması için dua etmiş ve tekrar derin düşüncelerine gömülmüştü.

Telefonunun melodik sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı genç kadın. Saate baktığında bir saatin çoktan geçmiş olduğunu gördü. Eşinin aramasını meşgule atarak ağırca kalktı. Kollarını birbirine sıkıca sarmış sonbahar soğuşundan kaçmaya çalışıyordu. Yere bastıkça kulaklarına gelen keskin yaprak sesi onu bir anlığına rahatlatmıştı. Daha sonra etrafını inceleye-

rek okuldan gelen çocukların, annelerine şikayetlerine kulak misafiri oldu. Aklına türlü fikirler dolarken yaprak sesi yerine bir hışırtı geldi kulağına. Yere doğru bakınca üstüne basmış olduğu bir kağıt gördü. Yavaşça eğilip eline aldı ve kağıdın ön yüzünü çevirdi. Çocuk esirgeme kurumunun bir el ilanıyla karşılaştı. Afişteki çocuklara göz attı. Çoğu yetim bu küçücük çocukların yüzünden tebessüm eksik değildi. Nasıl da parlak gözleriyle gülmüşüyorlardı. Dünya-

dan habersiz, oyuncak bebeklerinin saçlarını tarayan kızlar, araba yarışı yapmak için hazırlanan oğlanların resmi onun içini sevinçle doldürmüştü. Onlar anne-babalarını kaybetmemişler miydi. Onlar da eksikti, parçalanmışlardı. Onların da yarınları yalnızlık doluydu. Gözlerini kağıttan biraz daha indirirken bir yazı dikkatini çekti “Unutmayın, bu masum gönülleri de unutmayın, yaralarını sarmamızda gönüllü olun” İşte o an kafasında şimşekler çaktı ve düşüncelerini hızla gözünün önünden geçirdi. Zihnindeki kayıp yapbozları tamamlamıştı ve tek çocuğunu kaybetmişken yüzlerce kişiye anne olacaktı.

ASLI ŞÜHEDA YAZICIOĞLU / 10-N

BEYAZ UMUT

“Kış” dedi yaşlı adam, heyecanla ellerini kaldırarak, “Bereketti, bereket!” Sonra sesi titreşti, elleri yavaşça dizine indi. Etrafına dizilmiş çocuklar yaşlı adamın her hareketini merakla izliyordu. Üzerindeki sabırsız bakışlardan müsaade istercesine, kuru ciğerlerini şişire şişire öksürdü.

Dalıp gitmişti yaşlı adam uzaklara. Babası gelmişti aklına. Ah o endamlı, o iyi kalpli adam! “Hoca” derdi ona köylüler. Elli altmış yaşlarındaki adamlar bile “Hoca” derdi. Oysaki daha otuzlarındaydı. Kime yardım gerekse, koşardı hızır gibi. Koşardı tabii! Ne mert adamdı! Acaba o tipili kış günü de, çocuklarını yetim bırakacağını bilse koşar mıydı? Koşmazdı ya... Kar neler neler ifade ederdi bu yaşlı adam için. Yüzündeki çizgiler adedince kış geçirmişti o.

“Dede” dedi, ufak torunu Ömer. Çocuğun seslenişi ile dedeleri aralarına döndü. “Hamit dedi ki, kar yağmadığı için kesilmiş sular. Koyunlar bu yüzden kuzu vermez olmuş. Otlar kara hasret kaldıklarından kurumuş. Doğru mu ya?”

“Doğru tabii” dedi yaşlı adam kendinden emin bir sesle. Tekrar kalktı elleri, “Benim zamanımda aha bu kadar kar olurdu, evden çıkamaz olurduk. Ama yaz geldi mi gürül gürül akardı dereler, otlar yemyeşil olurdu.”

Sobadaki kömür çıt diye kırıldı. Herkes suspus oldu. Tekrar indi dedenin elleri. Bu sefer hayal âlemine sürüklenen çocuklardı.

Hamit demişti ki, kar yağdığı yıllar koyunlar çiftler çiftler doğurmuş. Sevinmişti Ömer. Babasının otuz koyunu da ikişer kuzu doğursa altmış kuzu ederdi, altmış! Ne zengin olurlardı ama! Hem belki o zaman babası susmazdı. Geceleri kalkıp, ardarda sigara yakmazdı.

Bir çıt daha etti odun, herkes geri geldi.

“Dede” dedi Gülten. Hep en köşede oturan Gülten. Suskun Gülten, gözleri alev Gülten. Şaşırdı dede. Gülten neredeyse hiç konuşmazdı, hiç! Onun ağzı; gözleri, derlerdi Gülten için. Çakmak çakmaktı. Bakan her an alev alabilecek zannedip korkardı. Bizim Gülten, suskun Gülten. Bütün gün kapının kenarındaki beyaz örtülü sedire oturup yastıktan bozma bebeğiyle oynardı.

“He yavrum” dedi dedesi, çıkarabildiği en naif sesle. Ürkek ceylandı Gülten. Ürkerdi de dağlara kaçardı, susardı.

“Kar bir daha hiç yağmayacak mı?” Soru karşısında ezilip büzüldü yaşlı adam. Nereden bilsindi o? On senedir hasret kaldığı karı, Allah bir daha gösterir miydi ona?

“Yağmaz mı, yağar tabii. On sene yüzünü göstermedi diye bir daha gelmeyecek değil ya bu diyarlara. Geçen Yusuf’un oğlu mektup göndermiş, hani Erzurum’ da okuyan. Hep karmış oralar. Buraya da gelir elbet.”

Yaşlı adam minik yüreklere umut tohumları serpmişti. Kendi yüreği de muhtaçtı o tohumlara. Korkuyordu. Şu yalan dünyadan bir daha karı göremeden göçmekten korkuyordu. On yıl olmuştu zaten, koca on yıl! Az mıydı? Nasıl da yaşanmıştı on yılda. Kar dağlara değil, onun saçına, sakalına yağmıştı.

Bir rüzgarın çığılığı dolaştı odada. Gülten’in gözlerine çarptı, sustu. Hırıltılı hırıltılı nefes aldı yaşlı adam.

“Küstü bu dağlara kar. Dağlara mı, bize mi küstü bilinmez. Yaptığımız bir iki hareket Allah’ın gücüne gitti herhalde. Yoksa niye kesin bu yüksek köyden karı? Sektüler o makinaları köye, homur homur duman üflüyorlar, kapkara, zift karası! Leylekler bile uğramaz oldu. Aha iki sene önce Ziya’nın ufağı elma yediydi de zehirlendiydi. Elma bu, elma! Allah’ın elmasından kim zehirlenmiş bu güne kadar. Meğer ilaç sıkılmışlar ağaca. Yıkamadan yemeyin diyor muhtar. Allah’ın elmasını bile zehirlendiler yavrum. Ah biz gençken böyle miydi? Ekinimiz az, iş çok olurdu ama kanaat vardı insanlarda. O zamanlar ağaçtaki elmada, kurdun bile hakkı vardı.”

Durakladı yaşlı adam. Birkaç hırıltılı nefes daha aldı. Bütün çocukların bakışları üzerinde cebinden mendilini çıkardı, anasından yadigardı o mendil. Alnında biriken terleri kuruladı. Tekrar katlayıp koydu göğsünün üzerindeki cebe. Bir iki dua mırıldandı. Sakinleşmişti. Tekrar açtı ağzını,

-Allah dağlara değil bize küstü yavrum. Ağgözlülüğümüze kızdı. Sandık ki bu makineler, ilaçlar bizde olduğu sürece bereket eksik olmayacak tarlamızdan. Kızdı Yaratan bize, bereketi aldı. Hepimiz sefil, perişan kaldık. Salim Emmi yazın son makineyi de satacakmış. Ekin yok ki! Ne yapsın makineyi!

“Dede” dedi Hakkı. İsmi Hakkı, dedenin ismi de Hakkı. Ne cin çocuktuk bu Hakkı. Aklı her şeye yeterdi. Ayrılmazdı dedesinin dibinden. Sürekli soru sorardı. Bilgiye açtı bu çocuk. O sorardı, dedesi anlatırdı. Hakkı Dedenin Hakkı’ ya anlatacağı binbir hikaye vardı. Anlatmaz mıydı hiç? Anlatırdı tabii!

“Asım Hoca geçen yağmur duasından bahsetti. Yağmur kesikken köylüler toplanıp okurmuş. İşe yarar mı dedim, duadan şüpheli mi var dedi. Yarar tabii! Dede yok mudur hiç kar duası? Yağmurun varsa karın neden olmasın?”

Güldü bizim Hakkı Dede. Sahiden güldü, sevgiyle güldü. Başını okşamak istedi Hakkı’nın. Uzakta olmasa okşayacaktı.

“Olur yavrum, tabii olur. Sen ne dilerse Rabbinden, onun duası olur.”

“Ama dede” dedi Hakkı. “Yağmur duası için toplanıp dağa çıkarmış köylüler. Biz de çıksak ya Tavşanlı Dağ’ a. Asım Hoca öyle şey mi olur dedi. Asım Hoca gelmezse kim okuyacak duayı?”

Küçük çocuğun derdi dedenin içine aktı, küçük çocuğun derdi dedeyi yaktı.

“Allah hepimize vermiş dili, kalbi. Kul, dua etmek istesin yeter ki. Sen yap yavrum, Ömer yapsın. Siz günahsız sübyanlarsınız, en iyi dua sizin duanızdır.”

Bir anda yüreklerden umut tohumları büyüdü, yeşil yeşil fidanlar oldu. Sıcak rüzgârlar esti küçük yüreklerde. Sobadaki odun bir kez daha çıt etti, o da katıldı minik umut yolcuları ve yaşlı dedeye.

Ah Hakkı Dede... Nasıl da isterdi o da Tavşanlı Dağ’ a çıkmayı. Tutsaydı ayakları durur muydu hiç? Koşardı torunlarıyla duaya. Deli derlerdi, bu yaşta üşütmüş derlerdi. Desinlerdi ya! Ne yazar! Onun umutları çoktan ağaç olmuştu bile.

O gece rüyasında lapa lapa yağan karı gördü Hakkı Dede. On yıl sonra yağan rahmet karını...

RAVZANUR KÜÇÜK / 10-R

SUDAN'DA ÇOCUK OLMAK

Çocuk olmak; bulutları pamuk şekerinden yapılmış sanmak, el sallayınca bir uçağa, içindekilerin bizi görebileceğini düşünüp gözden kayboluncaya dek onu kovalamaktı. Çocuk olmak; iki damla gözyaşı dökünce babalarımızın, elinde bir oyuncakla kapıyı çalması, annemizin eteğini çekiştirince pazardan her istediğimizin alınmasıydı. Çocuk olmak, yaralanınca dizimiz, annemizin bir tek öpücüğüyle iyileşmesiydi dizimizin. Yani çocuk olmak sevginin, merhametin kucağındaki tahtta hakan olmaktı.

Oysa Sudan'da gördüm, çocuk olmanın bunların hiç biri olmadığını, sevgiye alışmamış yüreklerin sevgiyi görünce pırpır edişini. Sarıldığınız her çocuk kalbinin o minik darbelerini kendi kalbinde hissedince başlanmış çocuk olmak. İşte şimdi çocuk olmanın asıl anlamını bulduğum andayım, Sudan'dayım...

Saatler beşi göstermekte, ezan okunmakta, küçücük ayakların istikameti belli, uykulu gözlerini ovuşturup gittiği yer belli...

Zor seçiliyorlar, karanlıkta üzerlerinde elbise olmasa göremeyeceksiniz onları. Yanlarından geçerken selam veriyorsunuz alıyorlar, ellerinizi uzatıyorsunuz korkup bir adım geri çekiliyorlar. Nedir bu mesafe diyorsunuz içinizden. "Hani sen Bilal'din, ezilmiş ama peygamber yanında değer bulmuştun? Hani biz bir ümmettik? Hani biz kardeşтик?" diyorum. Ama anlamıyor... Anlasa ne diyecek ki? "Şimdiye kadar neredeydin ben ezilirken, kabile savaşları çıkartılıp öldürülürken annem babam, neredeydin? Beyazlar sömürürken topraklarımızı... Neredeydin?" demeyecek mi?

"İşte şimdi buradayım!" diye haykırmak istiyorum. Ama saatler ilerledikçe anlayacak bu toprakların ürkek ve sevgiye susamış çocukları.

Gün aydınlandı. Yavaş yavaş yaklaşıyorlar tebessümün gölgesine, parmak uçlarıyla dokunuyorlar ellerinize, yüzünüze. Başlarını kaldırıp bakıyorlar, gülen bir yüzün rahatlığını görünce tekrar dokunuyor, minnacık onlarca parmak ellerinize.

“Seviyorum sizi Bilallerim.” diyorum. Anlıyorlar mı? Hayır... Ama hissediyorlar galiba. Çünkü minik birkaç el yanaklarınıza dokunuyor o dakikadan sonra.

Allahım... Bağıma basmak istiyorum, anne şefkatinden uzak, babayı belki hiç görmemiş bu çocukları.

Ve nihayet bayram sabahındayım. Götürdüğümüz hediyeler dağıtılıyor. Bir tanesi yanıma yaklaşıp sadece gözlerimin içine bakıyor. Anlıyorum; elimle gel işareti yapıp hediye paketini veriyorum, hızla açıyor. İçindekileri çıkarırken yüzündeki tebessüm ben de kaçınıcı kez söylediğimi bilmediğim “Şükürler olsun Rab-bim, iyi ki buradayım.” dedirtiyor.

Eğiliyorum; yırtılmış, sürükleyerek çekiştirdiği terliğini bir tarafa bırakıp yeni terliğini giydiriyorum ve sıkıca sarılıyorum, gidiyor...

Şimdi oyun zamanı... Balonları şişiriyoruz, oynuyoruz saatlerce. Bahçeyi sesler kaplıyor. Mutluluk; ses oluyor, renk oluyor, gözle görülür bir hal alıyor artık. Sadece hissedilir diyenlere inat, görüyorum artık mutluluğu, sahte olmayan menfaat ummayan küçük yüzlerde. Ayrılık vakti... Telaş, koşuşturma, etrafında dört dönen çocuklarla... Otobüsler hazır, gözler dolu ama taşsın istemiyorum, tutuyorum kendimi. Ta ki çocukların gözlerindeki o birkaç damlayı görünceye kadar...

Orada anlıyorum hangi renk olursa olsun tenin, gözyaşının rengi hep aynı.

Sudan’da çocuk olmak, sömürülmüş bir milletin sömürülecek bir şeyi kalmayan masum çaresiz yüzü olmakmış. «Ben zaten ülkemde yardım ediyorum.» demenin yeterli olmadığını, mazlum insanların sadece senin ülkende bulunmadığını, yetimin başını okşamanın, tebessümün sadaka sevabı getirdiğini bilmenin ama bunu topraklarla sınırlamanın gerekmediğini, ürkek, masum, siyah diye kaderlerinin de siyah olması gerekmediğini düşündüğün o çocuklarda bir kez daha bir kez bir daha anlıyorsun.

Onca güzel bayrama rağmen “Geçirdiğim en güzel bayramdı.” diyebiliyorsam; masum, saf, küçük bir yüreğe dokunabiliyorsam her gün bayramdır bana.

Banu Fulya ÇELİK / Edebiyat Öğretmeni

ÖLÜMÜ HATIRLAMAK

Ölümü hatırlamak, bizi haramlardan uzak tutar ve Allah’a yaklaşmamızı sağlar. Ama birçok insana zor gelir ölümü hatırlamak. Çünkü ömürlerinin hangi aşamasında olursa olsunlar daha yaşayacak çok şeyleri olduğunu düşünürler. Oysaki ölümdür bu, ne zaman, nerede geleceği belli olmaz, her anımızı ölüme hatırlayarak ona göre yaşamalıyız. “Günde yirmi defa ölümü hatırlayan kişi şehitlik derecesindedir.” buyurmuştur Hz. Peygamberimiz.

Bir zamanlar ben de ölümü hatırlamayanlardandım. Kendim için hatırlamayı bırak hiç bir akrabamı kaybedeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi belki. Ama öyle oluyormuş işte, sabah namazında gelen bir haberle almıştık bir yakınımızın ölüm haberini. Annem, babam ve dedem cenaze için memlekete doğru yola çıktılar. Ablamla beni götürmediler okulumuz var diye. Onları gönderiyorduk ama içimizde bir burukluk vardı. Sık sık arıyordum babamı haberleri almak için.

Çok değil birkaç saat sonra kapımıza geldiler dedemin de ölüm haberini vermek için. Kim bilebilirdi ki dedemin sesini son kez duyduğumu, kim bilebilirdi ki dedemin o gün öleceğini. İşte o günden beri her dakika olmasa da sık sık, en çok da uyumak için kafamı yastığa koyduğumda hatırlıyorum ölümü. Hem ne demiş Rasûlullah Efendimiz: “İnsanlara nasihat için ölüm kafidir.”

RAVZANUR DURAN / 10-N